

11. А кад Давид уста у јутру, дође ријеч Господња Гаду пророку, који бијаше Давиду видјелац, и рече:
12. Иди и кажи Давиду: онако вели Господ: троје ти дајем, избори једно да ти учиним.
13. И дође Гаду к Давиду, и каза му говорећи: хоћеш ли да буде седам гледијех година у земљи твојој, или да бјешти три мјесца од непријатеља својих и они да те гоне, или да буде три дана помор у твојој земљи? Сад промисли и гледај шта ћу одговорити ономе који ме је послао.
14. А Давид рече Гаду: у трескоби сам љуто; али нека западнемо Господу у руке, јер је милост његова велика; а људима да не западнемо у руке.
15. И тако пусти Господ помор на Израелја од јутра до одређенога времена, и помрије народа од Дана до Вирсавеје седамдесет тисућа људи.
16. А кад айфео пузжи руку своју на Јерусалим да га убјега, сажали се Господу са зла, и рече айфеду који убјегаше народ: доста, слуги руку. А айфео Господњи бијаше код гумна Орне Јевусејина.
17. А Давид кад виде айфеда гдје бије народ, протовори и рече Господу: ево, ја сам згрјешило, ја сам зло учинио, а те овце шта су учиниле? нека

- Реј и јунаци Давидови не присташе за Адонијом.
9. Тада наказа Адонија оваца и волова и утојене стове код камена Зое-лега, који је код извора Рогила, и позва сав браћу своју, синево цареве, и све људе од Јуде, слуге цареве;
10. Али не позва Натана пророка, ни Венаје, ни осталијех јунака, ни Соломуна брата својега.
11. Тада рече Натан Вирсавеји матери Соломуновој говорећи: јеси ли чула да се зацарио Адонија син Агитин? а господар наш Давид не зна.
12. Нето сада хајде, ја ћу те свјетовати како ћеш избавити душу своју и душу сина својега Соломуна.
13. Хајде, отиди к цару Давиду и реци му: нијеси ли се ти, господару мој царе, заклео слушкињи својој говорећи: Соломун син твој биће цар последи мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем? За што се закле зацари Адонија?
14. И гле, док ти још будеш ондје говорећи с царем, ја ћу доћи за тобом, о допуну твоје ријечи.
15. И тако уђе Вирсавеја к цару у дворце. А цар бијаше врло стар; и Ависага Сунамка дворане га.
16. И савиши се Вирсавеја покљони се цару; а цар јој рече: шта ћеш?
17. А она му рече: господару мој, ти си се заклео Господом Богом својим слушкињи својој: Соломун син твој биће цар последи мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем.
18. А сада ево Адонија се зацари, а ти, господару мој царе, и не знаш.
19. Наказа је волова и утојене стове и оваца много, и позвао све синево цареве, и Авигатару свештеника и Јоава војводу; а Соломуна слуге твојега није позвао.
20. Сада, царе господару мој, очи су свега Израелја урпте у тебе, да им кажеш ко ће сјести на пријестолу твој, господару мој царе, последи тебе.
21. Иначе кад господар мој цар почини код отаца својих, бићемо ја и син твој Соломун криви.
22. И гле, док она још говораше цару, дође пророк Натан.
23. И јавише цару говорећи: ево На-
- тана пророка. И он ступивши пред цара покљони се цару лицем до земље.
24. И рече Натан: царе, господару мој, јеси ли ти казао: Адонија ће бити цар последи мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем?
25. Јер отиде данас и наказа волова и утојене стове и оваца много, и позвао све синево цареве и војводе и Авигатара свештеника; и ево једу и пију с њим, и говоре: да живи цар Адонија!
26. Мене пак, слуге твојега, не позва, ни Садока свештеника, ни Венаје сина Јодајева, ни Соломуна слуге твојега.
27. Је ли то цар господару мој царе? не вазав слуги својему ко ће сјести на пријестолу господара мојега цара последи мене.
28. А цар Давид одговори и рече: зовите ми Вирсавеју. И она дође пред цара, и стаде пред царем.
29. Тада се закле цар говорећи: тако да је жив Господ, који је избавио душу моју од сваке невоље,
30. Како сам ти се заклео Господом Богом Израелјевим рекавши: Соломун син твој биће цар последи мене, и он ће сједјети на пријестолу мојем мјесто мене, тако ћу учинити данас.
31. Тада Вирсавеја сави се лицем до земље и покљони се цару, па рече: да живи господар мој цар Давид до вјека!
32. По том рече цар Давид: зовите ми Садока свештеника и Натана пророка и Венају сина Јодајева. И они дођоше пред цара.
33. А цар им рече: узмите са собом слуге господара својега, и посадите Соломуна сина мојега на моју мању и одведите га до Гиона;
34. И нека га ондје Садок свештеник и Натан пророк помажу за цара ина Израелјем, и загробите у трубу и речите: да живи цар Соломун!
35. По том се вратите за њим, и он нека дође и сједи на пријестолу мој и царује мјесто мене; јер сам њега одредно да буде вођ Израелја и Јуди.
36. А Венаја син Јодајев одговори цару и рече: амин! нека тако рече Господ Бог господара мојега цара.
37. Како је Господ био с господарем мојим царем тако нека буде и са Соломуном, и нека подигне пријестолу ње-

ПРВА КЊИГА О ЦАРЕВИМА

КОЈА СЕ ЗОВЕ И ТРЕЋА КЊИГА О ЦАРЕВИМА.

ГЛАВА 1.

- А цар Давид остарије и би врменит, и колико га покриваху хаљинама не могаше се загрјати.
2. Тада му рекосе слуге његове: нека потраже цару господару нашему млади Ајевојку, па она нека стоји пред царем и двори га, и на крилу нека му спава, да се загрјива цар господар нан.
3. И потражише лијену Ајевојку по свјетл крајевима Израелјским, и нађоше Ависагу Сунамку, те је доведоше цару.
4. А та Ајевојка бијаше врло лијепа,
- и дворане цара и служаше му; али је цар не позна.
5. А Адонија син Агитин подиже се говорећи: ја ћу бити цар. И набави себи кола и коњика, и педесет људи који трчаху пред њим.
6. И отац га нигда не назара, нити му рече: за што радити тако? А он бјеше врло лијепа, и матери га роди иза Авесалома.
7. И договораше се с Јоавом синем Серујимим и с Авигатаром свештеником, који помагаху Адонији.
8. Али Садок свештеник и Венаја син Јодајев и Натан пророк и Семеј и

гов још више него пријесто господара
мојета цара Давида.

38. И тако отиде Садох свештеник и
Натан пророк и Венаја син Јодајев и
Херетеји и Фелегеји, и посадише Со-
ломуну на малу цара Давида и одве-
доше га до Гичона.

39. И Садох свештеник узе рог с уљем
из шатора, и помаза Соломуну. По
том затрубише у трубу и сав народ ре-
че: да живи цар Соломун!

40. И сав народ пође за њим, и на-
род свираше у свирале и весељаше се
веома да се земља размајеташе од ви-
ке њихове.

41. И зачу Адонија и све знанице ко-
је бјяху с њим, по што једоше; зачу
и Јоав глас трубни, на рече: како је
то вика и врева у граду?

42. И докле он још говораше, гле,
дође Јонатан син Авигатару свеште-
ника, и Адонија му рече: ходи, јер
си јунак и носиш добре гласе.

43. А Јонатан одговори и рече Адо-
нији: та, господар наш цар Давид по-
стави Соломуну царем.

44. Јер цар посла с њим Садока свеш-
теника и Натана пророка и Венају
сина Јодајева и Херетеје и Фелегеје,
и посадише га на цареву мазу.

45. И помазаше га Садох свештеник
и Натан пророк код Гичона за цара, и
отидоше оданде весељеш се тако да
је град узаврео; то је вика коју чуше.

46. И Соломун је већ сјео на царски
пријесто.

47. И дошле су слуге цареве, и бла-
гословише господара нашега цара Да-
вида говорећи: да Бог прослави име
Соломуново још већма него твоје, и
пријесто његов да подигне још више
него твој. И поклони се цар на посте-
љи својој.

48. Још овако рече цар: да је благо-
словен Господ Бог Израјљев, који да-
де данас ко ће сједети на пријестолу
мојем, да виде моје очи.

49. Тада се пренадоше, и усташе све
званике Адонијине, и отидоше сваки
својим путем.

50. А Адонија бојећи се Соломуну
уста и отиде, и ухвати се за рогове
олтара.

51. И јавише Соломуну говорећи: ено,
Адонија се углашно од цара Солому-

на, и ено га, ухватио се за рогове ол-
тара, и вели: нека ми се закупи цар
Соломун да не ће убити слуге својета
мачем.

52. А Соломун рече: ако буде по-
штен човек, ни дакле с главе његове
не ће пасти на земљу; али ако се на-
ђе зло на њему, погинуће.

53. И тако посла цар Соломун, те га
доведоше од олтара, и кад дође, по-
клони се цару Соломуну, а Соломун
му рече: иди кући својој.

ГЛАВА 2.

А кад дође вријеме Давиду да умре,
заповједи Соломуну сину својему го-
ворећи:

2. Ја кад где иде све на земљи; а
ти буди храбар и буди човек.

3. И држи што ти је Господ Бог твој
заповједио да држиш, ходиш путова-
ма његовијем и држиш уредбе њего-
ве и заповјести његове и законе ње-
гове и свједочанства његова, како је
написано у закону Мојсијеву, да би
напредовао у свему што узрадиш и за
чим се год окренеш.

4. Да би Господ испунио ријеч своју
коју ми је рекао говорећи: ако успаше
синови твоји на пут свој ходиш пре-
да мнош вјерно, свијем срцем својим
и свом душом својом, тада ти не ће
нестати чојска на пријестолу Изра-
иљеву.

5. А ти знаш шта ми је учинио Јоав
син Серијин, шта је учинио дијетма вој-
водама Израјљевљем, Авениру сину
Нирому и Амасу сину Јетерову, које
уби проливши у миру крв као у рату;
и окаља крвљу као у рату појас свој
око себе, и обућу своју на ногу.

6. Учини дакле по мудрости својој,
и немој дати да се сједла глава њего-
ва спусти с миром у гроб.

7. Синовима пак Варсалаја од Гала-
да учини милост, и нека буду међу они-
ма који једу за твојим столем, јер су
тако дошли к мени кад сам бјежао од
Авесадома брата твојега.

8. И ето, кад тебе је Симеј син Га-
рин од Венијамина из Ваурија, који
ме је љуто ружико кад иђах у Махан-
јим; али ми дође на сусрет на Јордан,
и заклех му се Господом рекавши: не
ћу те убити мачем.

9. Али му ти немој опростити, јер си
мудар човек и знаеш шта ћеш му
учинити, да оправаш сједлу главу ве-
тову с крвљу у гроб.

10. Тако погину Давид код отаца сво-
јих, и би погребен у граду Давидову.

11. А царова Давид над Израјљем
четрдесет година: у Херону царова
седам година, а у Јерусалиму царова
тридесет и три године.

12. И Соломун сједне на пријесто Да-
вида она својета, и царство се његово
утврди јако.

13. Тада дође Адонија син Агитин
и Витсаеји матери Соломуновој; а она
рече: јеси ли добро дошао? А он ре-
че: добро.

14. По том рече: имам нешто да ти
кажем. А она рече: говори.

15. Тада рече: ти знаш да је моје би-
ло царство, и да је у мене био упрво
очи сав Израјљ да ја будем цар, али
се царство пренесе и допаде брату мо-
јему, јер му га Господ даде.

16. За то те сада молим за једно; не-
мој ме одбити. А она му рече: говори.

17. А он рече: говори цару Солому-
ну, јер ти он не ће одбити, нека ми
да за језу Ависагу Сунамку.

18. А Витсаеја рече: добро, ја ћу
говорити цару за те.

19. И дође Витсаеја и цару Солому-
ну да му говори за Адонију; а цар уста
и сједне је и поклони јој се седе на
свој пријесто, и заповједи те намје-
стике столуци матери његовој, и она
седе њему с десне стране.

20. Тада она рече: исказа бих од те-
бе једну малу ствар, немој ме одбити.
А цар јој рече: ишти, мајко, не ће те
одбити.

21. Она рече: подиј Ависагу Сунам-
ку Адонији брату својему за жену.

22. А цар Соломун одговори матери
својој и рече: за што иштеш Ависагу
Сунамку за Адонију? ишти и царство
за њ, јер је он брат мој старији и има
уза се Авигатару свештеника и Јова
сина Серијина.

23. И закле се цар Соломун Госпо-
дом говорећи: тако да ми учини Бог
и тако да дода, себи на смрт ваза то
Адонија данас.

24. И за то, тако да је жив Господ,
који ме је утврдио и посадио ме на

пријестолу Давида оца мојега, и који
данас ће погинути Адонија.

25. И посла цар Соломун Венају сина
Јодајева, који уложи на њ, те погубе.

26. А Авигатару свештенику рече
цар: иди у Ангот на њиву своју, јер
си заслужио смрт, али те не ће данас
погубити, јер си носио ковчег Господњи
пред Давидом оцем мојим и подносио
си све невоље које је подносио отац
мој.

27. Тако Соломун сврже Авигатара да
не буде свештеник Господњи, да испу-
ни ријеч Господњу што рече у Сило-
ну за дом Илијев.

28. И овај глас дође до Јоана; а Јоав
бјеше пристао за Адонијом, према
за Авесадомом не бјеше пристао; и уте-
че у шатор Господњи и ухвати
се за рогове олтара.

29. И јавише цару Соломуну: Јоав
утече у шатор Господњи, и ено га код
олтара. А Соломун посла Венају сина
Јодајева говорећи: иди, уложи на њ.

30. И ушав Венаја у шатор Господ-
њи рече му: цар је казао: ивиди. А
он рече: не ћу; него овајде хоћу да
умрем. А Венаја јави цару говорећи:
тако рече Јоав и тако ми одговори.

31. А цар му рече: учини како је ре-
као, уложи на њ, и погуби га, и сви-
ни с мене и с дома оца мојега крв пра-
ву коју је пролио Јоав.

32. И нека Господ обрати крв његову
на његову главу, што уложи на два
човјека праведнија и боља од себе, и
уби их мачем без знања оца мојега Да-
вида: Авенира сина Нирова војводу
Израјљева и Амасу сина Јетерова вој-
воду Јудина.

33. Нека се дакле крв њихова врати
на главу Јоанову и на главу сјемена
његова до вијека; а Давиду и сјемени
његову и дому његову и пријестолу ње-
гову нека буде мир до вијека од Го-
спода.

34. И отиде Венаја син Јодајев, и
уложи на њ и погуби га, и би погребен
код куће своје у пустињи.

35. Тада постави цар Венају сина
Јодајева на његово мјесто над војском,
а Садока свештеника постави цар на
мјесто Авигатарово.

36. По том посла цар и дозва Симе-

ја, и рече му: сагради себи кућу у Јерусалиму, па ту седи, и не излази одакле никуда.

37. Јер у који дан изидеш и приједеш преко потока Кедрона, знај за цијело да ћеш погинути, и крв ће твоја пасти на твоју главу.

38. А Симеј рече цару: добра је та ријеч; како је рекао господар мој цар, тако ће учинити слуга твој. И сједје Симеј у Јерусалиму дуго времена.

39. Али се догоди послје три године, и утекоше двије слуге Симејеве к Ахису сину Машину цару Гатском. И би јављено Симеју: ено ти слугу у Гату.

40. Тада уста Симеј, и осамари свога магарца, и отиде у Гат к Ахису да тражи слуге своје. И врати се Симеј, и доведе натраг слуге своје из Гата.

41. И јавише Соломуну да је Симеј био осмисао из Јерусалима у Гат, и да се вратио.

42. Тада цар посла дозва Симеја, и рече му: нијесам ли те заклео Господом и нијесам ли ти тврдо рекао: у који дан изидеш куда му драго, знај за цијело да ћеш погинути? И ти ми рече: добра је та ријеч коју чух.

43. За што дакле нијеси држао заклетве Господње и заповијести коју сам ти заповиједио?

44. По том рече цар Симеју: ти знаш све зло за које зна срце твоје, што си учинио Давиду оцу мојему; Господ врађа твоје зло на твоју главу.

45. А цар ће Соломун бити благословен и пријесто Давидов утврђен пред Господом до вијека.

46. И заповиједи цар Венаји сину Јодејеву, те ивиде и уложи на њ, те погибе. И царство се утврди у руци Соломуновој.

ГЛАВА 3.

А Соломун се отпријатељи с Фараоном царем Мисирским, и ожени се кћерују Фараоном, и доведе је у град Давидов докле не доврши свој дом и дом Господњи и зид ово Јерусалима.

2. Али народ приносише жртве на висинама; јер још не бјеше сазидан дом имену Господњему до тада.

3. А Соломун љубљаше Господа ходећи по уредбама оца својег Давида,

само што на висинама приносише жртве и кађаше.

4. За то отиде цар у Гаваон да ондје принесе жртву, јер то бјаше велика висина; и Соломун принесе тисућу жртвава љавеница на оном олтару.

5. И јави се Господ Соломуну у Гавону ноћу у сну, и рече Бог: ишти што хоћеш да ти дам.

6. А Соломун рече: ти си учинио велику милост слуги својему Давиду оцу мојему, као што је ходио пред тобом вјерно и праведно и с правим срцем према теби; и сачувао си му ову велику милост, те му дао сина да сједи на пријестолу његову, као што се види данас.

7. И тако, Господо Боже мој, ти си поставио слугу својег Давида на мјесто Давида оца мојега, а ја сам млад, нити знам полазити ни долазити.

8. И твој је слуга међу народом твојим, који си изабрао, народом великим, који се не може избројити ни прорачунати од мношине.

9. Дај дакле слуги својему срце разумно да може судити народу твојему и распознавати добро и зло. Јер ко може судити народу твојему тако великом?

10. И би мило Господу што Соломун то заиска.

11. И рече му Бог: кад то иштеш, а не иштеш дуга живота нити иштеш блага нити иштеш душа непријатеља својих него иштеш разума да умјијеш судити;

12. Ево учиних по твојим ријечима; ево ти дајем срце мудро и разумно да такога какав си ти ни прије тебе није било нити ће послѣ тебе настати такви какав си ти.

13. А сврх тога дајем ти и што нијеси искао, и благо и славу, да такога какав ћеш ти бити не ће бити међу царевима свега вијека твојега.

14. И ако увидиш мојим путовима Државијини уредбе моје и заповијести моје, као што је ишао Давид отац твој, проудљиви дане твоје.

15. Тада се пробуди Соломун, и гле, оно бјеше сан. И дође у Јерусалим, и стави пред ковчег завјета Господњег жртве пред ковчег паљенице и жртве захвалне, и почасте све слуге своје.

16. Тада дођоше двије жене курве писари; и стадоше пред њим.

17. И рече једна жена: ах, господари; ја и ова жена сједимо у једној кући, и породих се код не у истој кући.

18. А трећи дан послѣ мога порођаја пороци се и ова жена, и бјасмо заједно и не бјаше нико други к нама у кући, само нас двије бјасмо у кући.

19. И умрије син ове жене ноћас, јер она леже на њ.

20. Па, устанути у по ноћи узев сина својег, а то, мртгав; али кад разгледах у јутру, а то, не бјеше мој син, којег ја родих.

22. Тада рече друга жена: није тако; него је мој син овај живи, а твој је син овај мртви. Али она рече: није тако, него је твој син овај мртви, а мој је син овај живи. Тако говораху пред царем.

23. А цар рече: ова каже; овај је живи мој син, а твој је син овај мртви; а она каже: није тако, него је твој син овај мртви, а мој је син овај живи. И до-несоше мах пред цара.

25. Тада рече цар: расијеците живо дијете на двоје, и подајте половину једној а половину другој.

26. Тада жена које син бјеше живи рече цару, јер јој се усколеба утроба за сном: ах, господару, подајте њој дијете живо, а немојте га убијати.

А она рече: нека не буде ни мени ни теби, расијеците га.

27. Тада одговори цар и рече: по-дајте оној живо дијете, немојте га убијати, она му је маги.

28. И сав Израилъ чу суд који изрече цар, и побожаше се цар; јер видјеше да је у њему мудрост Божија да суди.

ГЛАВА 4.

А цар Соломун цароваше над свијем Израелем.

2. А ово бјашу виезови његови: Аварија, син Садок, намјесник; 3. Елнореф и Ахја, синови Сисни,

ГЛАВА 4.

21. А Соломун владалаше свијем царством од ријеке до земље Филистејске и до међе Мисирске, и дошаху даре и службу Соломуну свега вијека његова.

16. Вана син Хусајев у Асиру и у Алогу;

17. Јосафат син Фарујин у Исхајару; 18. Синеј син Илиин у Венијамину;

19. Север син Уријев у земљи Галадској, у земљи Сиона цара Аморејскога и Ога цара Басанскога; један бјеше пристав у тој земљи.

20. Јуде и Израилъ бјаше много као пијеска покрај мора; и јеђаху и пијаху и весељаху се.

21. А Соломун владалаше свијем царством од ријеке до земље Филистејске и до међе Мисирске, и дошаху даре и службу Соломуну свега вијека његова.

22. А храна Соломунова бијаше на дан тридесет кора бијелогат брашна, и шездесет кора другогат брашна;

23. Десет волова угојенијех и двадесет с паше, и сто оваца, осам јелена и српа и дивокова и угојенијех птица.

24. Јер он владаше свуда с ову страну ријеке од Талсе до Газе, над свијем царевима с ову страну ријеке, и бреше миран са свијех страна у наоколо.

25. И живљаху Јуда и Израилъ без страха, сваки под својом лозом и под својом смоковом, од Дана до Вирсавеје, свега вијека Соломунова.

26. И имаше Соломун четрдесет тисућа коња за јаслама за кола своја, и двадесет тисућа коњика.

27. И пристави храняху цара Соломуна и све који долажаху за сто цара Соломуна, сваки свога мјесеца, и не дадијаху да се чега премакне.

28. А јечам и сламу за коње и за мазеге допосаху на мјесто гдје бијаху, сваки како му бијаше одрефено.

29. И Бог даде мудрост Соломуну и разум vrlo велик и срце пространо као шипска на бријегу морском.

30. Јер мудрост Соломунова бијаше већа од мудрости свијех источнијех народа и од све мудрости Мисирске.

31. Мудрини бијаше од свакога човјека, и од Егана Езраига и од Емана и од Халкола и од Дарде, синова Маоловијех; и разгласи се име његово по свијес народима у наоколо.

32. И изговори три тисуће прича, и бијаше пресам његовијех тисућа и пет.

33. Говорио је и о дрвећу, од кедра на Ливану до испона који ниче из зина да; говорио је и о стоци и о птицама и о бубинама и о рибама.

34. И долажаху из свијех народа да чују мудрост Соломунову; од свијех царева на земљи, који чуше за мудрост његову.

ГЛАВА 5.

И Хирам цар Тирски посла слуге своје к Соломуну чувши да су га помазали за цара на мјесто оца његова, јер Хирам љубљаше Давида свагда.

2. А Соломун посла ка Хираму и поручи му:

3. Ти знаш да Давид отац мој није

могао саградити дома имену Господа Бога својега од ретова којима га ошколише, докле их Господ не положи под ноге његове.

4. А сада Господ Бог мој дао ми је мир од свуда, немам ни једногат непријатеља ни зае сметње.

5. За то, ево, велам да саградим дом имену Господа Бога својега, као што је рекао Господ Давиду оцу мојему горећи: син твој, којегат ћу посадити мјесто тебе на пријестолу твој, он ће саградити дом имену мојему.

6. За то заловједи сада нека ми наслијеху дрва кедровијех на Ливану, а слуге ће моје бити са слугама твојим, а плагу слугама твојим даћу ти како год речеш; јер ти знаш да у нас нема жуди који умју сјећи дрва као Сидонци.

7. А кад Хирам чу ријечи Соломунове, обрадова се веома и рече: да је благословен Господ данас, који даде Давиду мудра сына над онијес народом великим.

8. И посла Хирам Соломуну, и поручи: чуо сам чега ради си слао к мени; ја ћу учинити сву вољу твоју за дрва кедрова и за дрва јелова.

9. Моје ће слуге свијетли с Ливана на море, и ја ћу их повезати у славове и свезати морем до мјеста које ми кажеш, и ондје ћу развезати, па их носи; а ти веш учинити моју вољу и дати храну чедјаци мојој.

10. И тако даваше Хирам Соломуну дрва кедрова и дрва јелова, колико му бјеше воља.

11. А Соломун даваше Хираму двадесет тисућа кора шенице за храну чедјаци његовој, и двадесет кора уља цијефенога; толико даваше Соломун Хираму сваке године.

12. И Господ даде мудрост Соломуну како му бјеше обрекао, и бреше мир између Хирама и Соломуна, и ухватише вјеру међу собом.

13. И одреди Соломун људе из свега Израилъа, и би одређенијех тридесет тисућа људи.

14. И слаше их на Ливан по десет тисућа снакога мјесеца на излупце; један мјесец бијаху на Ливану а два мјесеца код кућа својих. А Адонирал бијаше над овцием посленицима.

15. И имаше Соломун седамдесет ти-

сућа носилана и осамдесет тисућа тесача у планини.

16. Осим настојника Соломуновијех, који бијаху над твојем послом, три тисуће и три ста, који управљаху народом који пословаше тај посао.

17. И заповједи цар да носе велико камење, свупоцјено камење за темељ дому, тесачо камење.

18. И тесачу посленици Соломунови и посленици Хирамови и Гивлеји, и приправљаху дрво и камење да се зида дом.

ГЛАВА 6.

Четири стотине и осамдесете године по изласку синова Израилъовијех из земље Мисирске, четирте године царовања Соломунова над Израилъем, ујесеца Зива, а то је други мјесец, поче зидаати дом Господу.

2. А дом што га зида цар Соломун Господу бијаше у дужину од шездесет лаката, а у ширину од двадесет лаката, а у висину од тридесет лаката.

3. И бијаше тријем пред преним двана десет лаката дуг, према ширини дома, а десет лаката широк пред домом.

4. И начини прозоре на дому изнутра широке а споља уске.

5. И уза зид дому начини ходнике свуда у наоколо уза зид дому око пркве и светиње над светинјама, и начини калдрџи свуда у наоколо.

6. Најдоњи ходник бјеше пет лаката широк, а средњи шест лаката широк, а трећи седам лаката широк; јер начини засјеке на дому споља у наоколо, да се греде не улажу у зид од дома.

7. А кад зидаху дом, зидаху од камена, који довозаху са свијем пријетомљен, те се ни чекић ни сукерија ниједна како оруђе тисодено не чу у дому кад се зидаше.

8. Врата од средњега ходника бијаху на десној страни дома, и излазаше се на завојницу на средњи ходник, и из средњега на трећи.

9. Тако сазида дом, и доврши га, и покори дом гредама и даскама кедровијем.

10. И начини ходнике око цијелогат дома од пет лаката у висину сваки, и састављаху их с домом греде кедрове.

11. Тада дође ријеч Господња Соломуну говорити:

12. То је дом што градиш; ало узишаје по мојим уредбама, и устворишаје законе и уздржиши све које заповјести ходети по њима, потврдићу ти ријеч своју, коју сам рекао Давиду оцу твојему.

13. И становаћу међу синовиима Израилъовијем, и не ћу оставити народа својега Израилъа.

14. И тако сазида Соломун дом, и доврши га.

15. И обложи зидове дому изнутра даскама кедровијем, од пода дома до врх зидона обложи дрветом изнутра; и под дому обложи даскама јеловијем.

16. И начини преграду од двадесет лаката од једне стране дома до Друге од дасака кедровијех, од пода до врх зидова; и то начини изнутра за шатор, за светињу над светинјама.

17. А дом, прва напријед, бијаше од четрдесет лаката.

18. А по даскама кедровијем изнутра у дому бјеху изрезане јабуче и цијетови развијени, све од кедра тако да се не виђаше ниједне камен.

19. И светињу над светинјама уреди изнутра у дому, да се ондје намјести ковчег завета Господњег.

20. А светиња над светинјама изнутра бјеше двадесет лаката дуга, и двадесет лаката широка, и двадесет лаката висока, и обложи је чистијем златом; тако обложи и олтар од кедра.

21. И тако обложи Соломун дом изнутра чистијем златом, и затеже златне ланце пред светињом над светињама, коју такође обложи златом.

22. И сав дом обложи златом; тако и сав олтар пред светињом над светињама обложи златом.

23. А у светињи над светинјама начини два херувима од дрвета маслинова; десет лаката бјеше висок сваки.

24. А од пет лаката бјеше једно крило у херувима, и од пет лаката друго крило у херувима; десет лаката бјеше од краја једнога крила до краја другогат крила.

25. Тако и Други херувим бијаше од десет лаката; једне мјере и једне напране бјеху оба херувима.

26. Десет лавката бјеше висок један херувим, тако и други.
 27. И намјести херувиме усред унутрашњег дома, и разирише херувими крила своја тако да крило једнога тицаше у један зид а крило другога херувима тицаше у други зид, а усред дома тицаху крила једно у друго.
 28. И обложи херувиме златом.
 29. А све зидове дому у наоколо искити резанијем херувимима и палмама и развијенијем цвјетовима изнутра и споља.
 30. И под дому обложи златом изнутра и споља.
 31. И на уласку у светињу над светињама начини двојерилна врата од дрвета маслинова, којима прагови с доврјатницама бјеху на пет углова.
 32. И на тијем двојерилијем вратима од дрвета маслинова изрза херувиме и палме и развијене цвјетове, и обложи их златом, и херувиме и палме обложи златом.
 33. Тако и на уласку у црвљу начини прагове од дрвета маслинова на четири угла.
 34. И врата двојерилна од дрвета једнога, и на двије се стране отвораше једно крило, и на двије стране отвораше се друго крило.
 35. И изрза на њима херувиме и палме и развијене цвјетове, и обложи златом све што бјеше изрзано.
 36. По том начини тријем унутрашњи од три реда тесаног камена и једнога реда дрвета кедрова струтана.
 37. Четврте године мјесеца Зива би постављен темљ дому Господњему.
 38. А једанаесте године мјесеца Вурда, који је осми мјесец, сврши се дом са свијем стварима својим и са свијем што му припада. Тако га сазидаша за седам година.

ИМАВА 7.

По том зидо Соломун себи дом тринаест година, и сврши га.
 2. Сазидаша и дом из шуме Ливанске, и тридесет лавката висок, на четири реда ступова кедровијех, с гредама кедровијем сврх ступова.
 3. И бјеше покривен дрветом кедровијем горе на гредама, које бицаху на

четрдесет и пет ступова, по петнаст у једном реду.
 4. И прозора бицаху три реда, прозор над прозором у три реда.
 5. И сва врата и прагови бјеху на четири угла, и прозори, и један прозор бјеше према другом у три реда.
 6. И начини тријем од ступова, десет лавката дуг и тридесет лавката широк; и тај тријем бјеше сријед, и ступови и греде бицаху сријед.
 7. И начини тријем у којем бјеше пријесто, гдје сјџаше, тријем судан, који бјеше обложен кедром од пода до врха.
 8. И у његовој кући гдје живљаше бјеша други тријем иза онога тријема, посао бјеше исти. Начини дом и кенери фараонов, којом се ожени Солонун, као тај тријем.
 9. Све ово бјеше од скупоцјенога камена, тесаног на мјеру и шилом сјеченога, изнутра и споља, од пода до брова, и споља до великога тријема.
 10. И темљ бјеша од камене скупоцјенога, камења великога, од десет лавката и од осам лавката.
 11. А озго бјеше камења скупоцјено на мјеру тесано и даске кедрове.
 12. И велики тријем у наоколо имаше три реда камења тесаног и један ред кедровијех орвана, као тријем унутрашњи дома Господњег и као тријем истога дома.
 13. И посла цар Соломун и позва Хирама из Тира.
 14. А он бјеше син једне удовице од племена Нефталимова а отац му бјеше из Тира, умјетник мједарски, врло вјешт и разуман, те умјешаше свашта градити од мједи; он дошав к цару Соломуну изради му сав посао.
 15. Сали два ступа од мједи, један ступ бјеше од осамнаест лавката у висину а у наоколо од дванаест лавката; тако бјеше и други ступ.
 16. И начини два оглаваља да се метну озго на ступове, саливена од мједи: пет лавката бјеше високо једно оглаваље и пет лавката бјеше високо друго оглаваље.
 17. И пластенице испредлетане и врвце као врвце начини на оглаваља, која бицаху на врх ступова, седмак на једно оглаваље и седмак на друго оглаваље.
 18. Тако начини на ступове и два

реда шипака на једну пластеницу у наоколо да покривају оглаваље које бицаху на врху; тако начини и на другом оглаваљу.
 19. И на та два оглаваља на врх ступова у тријему бицаху начињени лижани од четири лавката.
 20. И на два оглаваља на два ступа бјеху озго и према средини под пластеницама шипци, којих бјеше двије ста у два реда у наоколо на једном и на другом оглаваљу.
 21. И постави те ступове у тријему црквеном, и поставивши десни ступ назва га Јахин, по том поставивши ступ лијеви назва га Боаз.
 22. И на врх ступова намјести израђено цвијеће лижано. И тако се свршише ступови.
 23. И сали море; десет лавката бјеше му од једнога краја до другога, округло у наоколо, а пет лавката бјеше високо, а у наоколо му бјеше тридесет лавката.
 24. И испод краја његова бјеху испупчене као јабуке свуда у наоколо по десет на један лавкат, којима бјеше опточено море у наоколо, два реда јабука бјеше саливено с њим.
 25. И стајаше на дванаест водова; три гледяху на сјевер, три гледяху на запад, три гледяху на југ, а три гледяху на исток; а море стајаше на њима озго, и задња страна свијех њих бјеше унутра.
 26. Дебљина му бјеше с подластнице, а крај му бјеше као крај у чаше, као цвијет лижанов, а примаше двије тисуће вага.
 27. И начини десет подножја од мједи, у дужину од четири лавката бјеше свако подножје, а у ширину од четири лавката, а у висину од три лавката.
 28. А направа бјеше у свакога подножја овака: онага бјеше између углова.
 29. А на онага међу угловима бјеху лавови и волкови и херувими; а на угловима бјеше ступац озго, а испод лавова и волова бјеше вијенац кован.
 30. И под сваким подножјем бицаху по четири точка од мједи с плочама мједанијем, и на четири угла бицаху као рамена, и под сваком умиваони-

цом бицаху та рамена саливена према сваком вијенцу.
 31. Дубина умиваоници од врха до два над ступцем бјеше с лавката, и у врху бјеше округла као и ступац којој бјеше од подруг лавката, и по врху јој бјеше резано, а онага јој бјеше на четири угла, не округла.
 32. И тако по четири точка бицаху под том онагатом, и осовине точковима излажаху на подножју, и сваки точак бјеше висок подруг лавката.
 33. И направа у тијех точкова бјеша ше као направа у точкова колских; осовине њихове, главичне, наплаци и наоци, све бјеше ливено.
 34. И четири рамена бицаху на четири угла у свакога подножја, из подножја излажаху његова рамена.
 35. А озго у подножја бјеше висине по лавката, која бјеше свуда округла, и озго на подножју бјеху стране његове и онага које излажаху из њега.
 36. И по странама његовиме и по онагама његовијем изрза херувиме, лијенце у наоколо.
 37. На тај начин десет подножја, сва бјеху једнако саливена, једне мјере и једне направе.
 38. И начини десет умиваоница од мједи; по четрдесет вага узимаше једна умиваоница, и свака умиваоница бјеше од четири лавката; по једна умиваоница стајаше на сваком подножју од десет подножја.
 39. И намјести пет подножја на десној страни дома, а пет на лијевој страни дома, а море намјести на десну страну дома према истоку с југа.
 40. Тако начини Хирам умиваонице и онага те котлиће; и сврши Хирам сав посао који ради цару Соломуну за дом Господњи:
 41. Два ступа и два оглаваља округла на врх два ступа, и двије пластенице да покривају она два оглаваља округла на врх ступова;
 42. И четири ступине шипака на двије пластенице; два реда шипака на свакој пластеници, да покривају два оглаваља округла на врх ступова;
 43. И десет подножја, и десет умива-

44. И море једно, и волова дванаест под морем;
45. И лонце и лопате и котлиће; а сви судови што начини Хирам цару Соломуну за дом Господњи бјеху од меди углађене.
46. То је цар сагнао у равници Јорданској у земљи иловачи између Сихота и Сартана.
47. И Соломун не измјери тијех судова; јер их бјеше врло много, не тражише тежине меди.
48. Начини Соломун и све друго посуђе за дом Господњи: златни олтар, и златни сто, на ком стајаху хљебови постављени,
49. И пет свијетњака с десне стране и пет с лијеве стране пред светињом од чистога злата, и црјетове и жишке и усмаче од злата,
50. И чаше и виљушке и котлиће и кадонице и машинце од чистога злата; и челови на вратима унутрашњега дома, светиле над светињама, и челови на вратима црвенијем бјаху од злата.
51. И тако се сирци сав посао, који уради цар Соломун дому Господњем; и унесе Соломун што бјеше посетио Давид отац његов, сребро и злато и судове, и остави у ризницу дома Господњег.

ГЛАВА 8.

Тада сабра Соломун старјешине Израилеве и све главаре племенске, вислове домова отачких синова Израилевих, к себи у Јерусалим да се пренесе ковчег завјета Господњег из града Давида, а то је Сион.

2. И скупише се к цару Соломуну сви људи Израилеви мјесеца Етанима на правни, а тај је мјесец седми.

3. И кад дођоше све старјешине Израилеве, подигоше свештеници ковчег; и пренесоше ковчег Господњи из шатор од састанка и све суде свете што бјеху у шатору; пренесоше их свештеници и Левити.

4. А цар Соломун и сав збор Израилев, који се сабра к њему, пренесоше с њим пред ковчег оваца и говеда толико да се не могаше ни избројити ни прорачунати од мноштва.

5. И унесоше свештеници ковчег завјета Господњег на његово мјесто, у

21. И одреди овај мјесто ковчегу у ком је завјет Господњи што је учињено с оцима нашим кад их је изведе из земље Мисирске.

22. По том стаде Соломун пред олтар Господњи пред свијем збором Израилевим, и подиже руке своје к небу,

23. И рече: Господе Боже Израилев! нема Бога такога какав си ти горе на небу ни доле на земљи, који чуваш завјет и милошћ саугама својим, које ходи пред тобом свијем срцем својим;

24. Који си испунио слуги својему Давиду оцу мојему што си му рекао; што си устима својима рекао то си руком својом испунио, као што се види данас.

25. Сада дакле, Господе Боже Израилев, држи слуги својему Давиду оцу мојему што си му рекао товорећи: неће ти нестати човјека испред мене који би сједио на пријестолу Израилеву, само ако синови твоји учинишају пут свој ходићи преда мнош, као што си ти ходио преда мнош.

26. Сада дакле, Боже Израилев, нека се потврди ријеч твоја коју си рекао слуги својему Давиду оцу мојему.

27. Али хоће ли доиста Бог становати на земљи? Ето, небо и небеса над небесима не могу те обухватити, а камо ли овај дом што га сазидах?

28. Али погледај на молитву слуге својег и на молбу његову, Господе Боже мој, чју вику и молитву, којом ти се данас моли слуга твој;

29. Да буду очи твоје отворене над домом овим дан и ноћ, над овим мјестом, за које си рекао: ту ће бити име моје; да чујеш молитву којом ће се молити слуга твој на овом мјесту.

30. Чју молбу слуге својег и народа својег Израилев, којом ће се молити на овом мјесту; чју с мјеста гдје стањујеш, с неба, чју, и смилиј се.

31. Кад ко згрјешити ближњему својему те му се да заклета да се закуне, и заклета дође пред твој олтар у овом дому,

32. Ти чју с неба, и учини и суди саугама својим, осуђујући кривца и дјела његова обрађујући на његову главу, а правог правдајући и плаћујући му по правди његовој.

33. Кад разобију непријатељи народ к дому, који сам сазидао имену твојему,

34. Ти чју с неба, и опрости грјех народу својему Израилу, и доведи их опет у земљу коју си дао оцима њиховим.

35. Кад се затвори небо, те не буде дажда за то што згрјеше теби, па ти се замоле на овом мјесту и даду славу имену твојему, и од грјеха се својег обрате, кад их намутиш,

36. Ти чју с неба, и опрости грјех слуга својим и народу својему Израилу показав им пут добри којих ће ходити, и пусти дажд на земљу своју, коју си дао народу својему у нашљедство.

37. Кад буде глад у земљи, кад буде помор, суша, међвица, скакавици, гусенице, или кад га пригрјесни непријатељ његов у земљи његовој властитој, или како год зло, како год болест,

38. Сваку молбу и сваку молитву, која буде од кога год човјека или од свега твојег народа Израилев, ко позна муку срца својег и подигне руке своје у овом дому,

39. Ти чју с неба, из стана својег, и смилиј се и учини и подиже свакоме по свијем путовима његовим, које знаш у срцу његовом; јер ти сам знаш срца свијех синова човјечјих;

40. Да те се боје докале су год живи на земљи коју си дао оцима нашим.

41. И странац, који није од твојег народа Израилев, него дође из даљне земље имена твојег ради,

42. (Јер ће се чути за име твоје велико и за руку твоју крјепку и мишлицу твоју подигнуту) кад дође и помоли се у овом дому,

43. Ти чју с неба, из стана својег, и учини све за што повиче к теби овај странац, да би позвао име твоје сви народи на земљи и бојали се тебе као народ твој Израилев, и да би знали да је име твоје призивано над овим домом, који сазидах.

44. Кад народ твој изиде на војску на непријатеља својег путем којим га пошљеш, и помоле се Господу обрађивши се ка граду, који си изабрао, и к дому, који сам сазидао имену твојему,

45. Чуј с неба молбу њихову, и подиј им правичу.

46. Кад ти згријеш, и разгвезивши се на њих даш их непријатељима њиховим, те их заробе и одведу у земљу непријатељску далеко или близу.

47. Ако се дозову у земљу у коју буду одведени у ропство, и обратe се и стану ти се молити у земљи оних којих их заробеше, и реку: сagriјешисмо и зло учинисмо, скривисмо,

48. И тако се обратe те теби свијем срцем својим и свом душом својом у земљи непријатеља својих, који их заробе, и помоле ти се окренувши се к земљи својој, коју си дао оцима њиховим, ка граду, који си изабрао, и к дому, који сам сазидоо имену твојему.

49. Тада чуј с неба, из стана својега, молбу њихову и молитву њихову, и подиј им правичу,

50. И опрости народу својему што буду згријешили, и све пријеступе којима ти буду преступили, и умилостиви им оне који их заробе да се смиљу на њих.

51. Јер су твој народ и твоје најљепше, које си извео из Мисира, испред тебе гвоzdене.

52. Нека буду очи твоје отворене на молбу слуге твојега и на молбу народа твојега Израилја, и чуј их кад те год призову.

53. Јер си их ти одвојио себи за најљепше од свијех народа на земљи, као што си рекао преко Мојсија слуге својега, кад си извео оце наше из Мисира, Господе, Господе!

54. А кад Соломун молећи се Господу сврши сву ову молбу и молитву, уста испред олтара Господњег, гађе бјеше клекао и руке своје подигао к небу;

55. И стојећи благослови сав збор Израилев, гласом великим говорећи:

56. Благословен да је Господ који је смирио народ свој Израилја, као што је говорио: није изостала ни једна ријеч од свијех добријех ријечи његовијех, које је говорио преко Мојсија слуге својега.

57. Да Господ Бог наш буде с нама као што је био с оцима нашим, да нас не остави и не напусти.

58. Него нека пригне срце наше к се-

би да бисмо ходили свијем путовима његовијем и држали заповијести његове и уредбе његове и законе његове, што је заповиједио оцима нашим.

59. И нека буду ове ријечи моје, којима се молих Господу, близу Господа Бога нашега дан и ноћ, да би давао правичу слуги својему и народу својему Израилју у свако доба;

60. Да би познали сви народи на земљи да је Господ сам Бог и да нема другога.

61. И нека срце ваше буде пијело према Господу Богу нашем, да ходите у уредбама његовијем и држите заповијести његове као данас.

62. Тада цар и сав Израилъ с њим принесоше жртве пред Господом.

63. И Соломун принесе на жртву за хвалу, коју принесе Господу, двадесет и двије тисуће волова и сто и двадесет тисућа оваца. Тако посветише дом Господњи цар и сви синови Израилеви.

64. У тај дан посвечи цар средњу тријему који је пред домом Господњим; јер онда је принесе жртве најљепше и даре и претилу од жртава захвалнијех; јер мједени олтар који бјеше пред Господом бјаше мален и не могаху на њ стати жртве најљепше и дари и претилна од жртава захвалнијех.

65. И у то вријеме празнова Соломун правник и сав Израилъ с њим, сабор велик од уласка у Емаг до потока Мисира, пред Господом Богом нашим, седам дана и опет седам дана, то је четрнаест дана.

66. А у осми дан отпусти народ; и благословише цара и отидоше к шаторима својим радујући се и веселећи се у срцу за све добро што учини Господ Давиду слуги својему и Израилју народу својему.

ГЛАВА 9.

А кад Соломун сврши дом Господњи и дом царски и све што жељаше Соломун и рад бјаше начинити,

2. Јави се Господ Соломуну дружи пут, као што му се бјеше јавио у Гваону;

3. И рече му Господ: услашио сам молбу твоју и молитву твоју, којом си

ми се молио; осветио сам тај дом који си сазидав да ту најчистији име своје до вијека; и очи ће моје и срце моје бити ондаје вада.

4. А ти ако узидеш преда мноштво њега ко је ишао Давид отац твој с пијелијем и правим срцем творећи све што сам ти заповиједио и држећи уредбе моје и законе моје.

5. Узидићу пријестолу царства твојега над Израилем на вијек, као што сам казао Давиду оцу твојему говорећи: не ће ти нестати човјека на пријестолу Израилеву.

6. Али ако се ви и синови ваши одвратите од мене и не уздржите заповијести мојих и уредба мојих које сам вам дао, и отпадете и ставите служити другим боговима и клањати им се,

7. Тада ћу истребити Израилја са земље, коју сам вам дао, и овај дом, који сам посветио имену својему, одбацићу од себе, и Израилъ ће постати прича и подсмјех међу свијем народима;

8. А дом овај који је славан, ко год прође мимо њ, зачуђиће се и запитаће, и рећи ће: за што учини Господ ово од ове земље и од овога дома? И одговараће се: јер одусташе Господ Бога својега, који изведе оце њихове из земље Мисирске и узеше друге богове, и клањаше им се и служиле им; за то пусти на њих Господ све ово зло.

10. А кад прође двадесет година, у које сазидав Соломун ова два дома, дом Господњи и дом царски,

11. А Хирам цар Тирски даде Соломуну дрва кедровијех и дрва једовијех и злата колико му год воља бјеше, тада цар Соломун даде Хираму двадесет градова у земљи Галилејској.

12. И дође Хирам из Тира да види градове које му даде Соломун, али не бине му по вољи.

13. Па рече: какви су то градови што си ми их дао, брате? И назва их: земља Кавад; и оста им то име до данас.

14. А Хирам бјеше послао цару сто и двадесет таламаната злата.

15. И тако цар Соломун одреди Јудеу, и зидоше око Јерусалима, и Асир и Мегидон и Гезер.

16. Јер Фараон цар Мисирски изведе

и узев Гезер, и спали га огњем, и поби Хананеје који живљаху у граду, и даде га у првину кћери својој, жени Соломуну.

17. А Соломун сазидав Гезер и Веторон доњи,

18. И Вамаг и Тадамор у пустињи у земљи.

19. И све градове у којима Соломун имаше житнице, и градове у којима му бјяху кола, и градове у којима му бјяху коњици, и што год Соломуну би воља зидати у Јерусалиму и на Дивану и у свој земљи царства својега.

20. И сав народ који бјеше остао од Амореја, Хетеја, Ферејеја, Јевсеја и Јеридејих, који не бјяху од синова Израилевих,

21. Синове њихове, који бјеху остали иза њих у земљи, којих не могоше синови Израилеви истребити, њих Соломун нагна да плаћају данак и робују до данашњег дана.

22. А од синова Израилевих не учини ни ни једнога робом, него бјяху војници и слуге његове и кнезови, војводе његове, и заповједници над колима његовијем и над коњанима његовијем.

23. И бјеше главнијех настојника над послом Соломуновијем пет стотина и педесет, који управљаху народом који рађаше посао.

24. А кћи Фараонова пресели се из града Давидова у дом свој, који јој сазидав. Тада сазидав и Милон.

25. И Соломун приношаше три пута на годину жртве најљепше и жртве захвалне на олтару који научи Господу, и клањаше на олтару који бјеше преда Господом, кад сврши дом.

26. И лађе начини цар Соломун у Есион-Гаверу, који је код Емота на бријегу црвенога мора у земљи Едомској.

27. И посла Хирам на тријем лађама слуге своје, лађаре вјеште мору, са саудама Соломуновијем;

28. И дођоше у Офир, и узеше оданде злата четири стотине и двадесет таламаната, и донесоше цару Соломуну.

ГЛАВА 10.

А царина Савска чу глас о Соломуну и о имену Господњем, и дође да га искуша загодетиња.

2. И дође у Јерусалим са сијаном пратњом, с камилама које ношаху мириса и злата врло много и Драгога камења; и донавни е Соломуну говори с њим о свему што јој беше у срцу.

3. И Соломун јој одговори на све рјечи њезине; не беше од цара сакривено ништа да јој не би одговорио.

4. А кад царица Савска видје сву мудрост Соломунову и дом који беше сазидан,

5. И јела на столу његову и станове слуга његових и дворбу дворана његових и одијело њихово, и пехарнике његове и жртве његове паљенице које приношаше у дому Господњем, она дође изван себе;

6. Па рече цару: истина је што сам чула у својој земљи о стварима твојим и о мудрости твојој.

7. Али не хтјех вјеровати што се говораше докле не дођем и видјем својим очима; а гле, ни пола ми није казано; твоја мудрост и доброта надвишјује глас који сам слушала.

8. Благо људима твојим, благо слугама твојим, који једнако стоје пред тобом и слушају мудрост твоју.

9. Да је благословен Господ Бог твој којему си омилио, те те посади на пријесто Израјљев; јер Господ љуби Израјља у вијек, и постави те царем да судиш и дјелаш правично.

10. По том даде цару сто и двадесет таланата злата и врло много мириса и Драгога камења: нигда више не дође толико таквих мириса колико даде царица Савска цару Соломуну.

11. И лађе Хирамове, које доношаху злато из Овира, донесоше из Овира врло много дрвета алумугима и Драгога камења.

12. И начини цар од тога дрвета алумугима заградку у дому Господњем и харфе и псалтире за певаче; нигда се више није довозило такога дрвета алумугима ниш се видјело до данашњег дана.

13. А цар Соломун даде царици Савској што год важје и зајсна осим онога што јој даде сам по могућству цара Соломуна. По том она отиде и врати се у земљу своју са слугама својим.

14. А злата што дохођаше Соломуну

сваке године, бјеше шест стотина и шездесет и шест таланата,

15. Осим онога што дохођаше од трговаца и онијех који продаваху мирисе и од свијех царана Арапских и упутивјећа земљских.

16. И цар Соломун начини двије ста шитива од кованог злата, шест стотина сикала злата дајући на један шит;

17. И три стотине малијех шитива од кованог злата, по три мине злата дајући на сваки шитић; и остави их цар у дому од шуме Ливанске.

18. И начини цар велик пријесто од слонове кости, и облажи га чистјех златом.

19. Шест басамака бјеше у пријестода, и врх округло бјеше овад на пријестолу, и ручице бјеху с обе стране сједишта, и два лава стајашу покрај тихјех ручица.

20. И дванаест златова стајашу на шест басамака отуд и одовуд. Не би такви начинљени ни у којем царству.

21. И сви судови из којих пијаше цар Соломун бијашу златни, и сви судови у дому од шуме Ливанске бијашу од чистога злата; од сребра не бјеше ништа; сребро бјеше ништа за времена Соломунова.

22. Јер цар имаше лађе Тарсиске на мору с лађама Хирамових; један пут у три године враћаху се лађе Тарсиске доносећи злато и сребро, слонове кости, мајмуне и пачуе.

23. Тако цар Соломун бијаше већи од свијех царева земљских богатством и мудрошћу.

24. И из цијеле земље тражаху да виде Соломуна, да чују мудрост његову, коју му даде Господ у срце.

25. И доношаху му сви даре, судове сребрне и судове златне, и хаљине и оруђе и мирисе и коње и мазге, сваке године.

26. Тако научи Соломун кола и коњика, и имаху тисућу и четири стотине кола и дванаест тисућа коњика,

које разреди по градовима, гдје му бијашу кола, и код себе у Јерусалиму.

27. И учини цар, те у Јерусалиму бијаше сребра као камења, а кедрових дрва као дивљих смокава које разишту по пољу, тако много.

28. И довођашу Соломуну коње из Мисира и свакојаки трг, јер трговци царени узимаху трг различан за цијену.

29. И долажаху кола из Мисира по шест стотина сикала сребра, а коњ по сто и педесет. И тако сви цареви Хетејски и цареви Сирски добијаху коње преко њих.

ГЛАВА 11.

Али цар Соломун љубљаше многе жене туђинке осим кћери Фараонове, Моавке, Амонске, Едомске, Сидонске и Хетејске,

2. Од онијех народа за које бјеше рекао Господ синовиња Израјљевцијем:

не идите к њима и они да не долазе к вама, јер ће закијети срце ваше за својим боговима. За њих приону Соломун љубећи их.

3. Те имаше жена царица седам стотина, и три стотине ипота; и жене његове занесоше срце његово.

4. И кад остарје Соломун, жене занесоше срце његово према Господу Богу његову као што је било срце Давида ота његова.

5. И Соломун хођаше за Астаротом, богињом Сидонском, и за Мелкомом, гадином Амонским.

6. И чиниаше Соломун што бјеше зло пред Господом, и не хођаше са свијем за Господом као Давид отац његов.

7. Тада сагради Соломун висину Хемосу, гаду Моавском, на гори према Јерусалиму, и Молоху гаду Амонском.

8. Тако учини свијем женама туђинкама, те кађашу и приношаху жртве својим боговима.

9. А Господ се разгневи на Соломуну на што се одврати срце његово од Господа Бога Израјљева, који му се бјеше јавио два пута,

10. И бјеше му заповједио да не иде за другим боговима, а он не одржа што му Господ заповједи.

11. И рече Господ Соломуну: што се то нађе на теби, и нијеси држао зајевта мојега ни уредба мојих, које сам ти заповједио, за то ћу отргнути од тебе царство и даћу га слуги твојој.

12. Али за твојега вијека не ћу то домунов, подиже се на цара. Учинити ради Давида ота твојега; него то ћу га отргнути из руку сына твојега, на цара: Соломун грађаше Милон и

13. Али не ћу отргнути свега царства; једно ћу дати синову твојему ради Давида слуге својега и ради Јерусалима, који изабрах.

14. И подиже Господ противнија Соломуну, Адава Идумејца, који бјаше од царскога рода у Идумеји.

15. Јер кад Давид бјаше у Идумеји и Јован војвода дође да покона побјегне, поби све мушкешине у Идумеји.

16. Јер Јован оста ондје шест мјесеца са свијем Израјљем докле не поби све мушкешине у Идумеји.

17. Тада утече Адад с неколико Идумејаца слуга ота својега, и отиде у Мисир; а Адад бјеше гада дјетете.

18. И отишавши из Мадијана дођаше у Фаран; и узевши са собом људи из Фарана дођаше у Мисир к Фараону цару Мисирском, који му даде кућу и одреди му храну, а даде му и земље.

19. И Адад нађе велику милост у Фараона, те га ожени сестром жене своје, сестром царице Тахпенесе.

20. И сестра Тахпенесина роди му сина Генуата, којег отхрани Тахпенеса у двору Фараоновоу, и бјеше Генуат у двору Фараоновоу међу синовиња Фараонових.

21. А кад Адад чу у Мисир да је Давид починуо код отаца својих и да је умрло Јован војвода, рече Адад Фараону: пусти ме да идем у своју земљу.

22. А Фараон му рече: а шта ти је мало код жене, те хоћеш да идеш у своју земљу? А он рече: ништа; али ме пусти.

23. Подиже му Бог још једнога противнија, Резона сына Елајадиана, који бјеше побјеглао од господара својега Ададизера цара Совскога.

24. И скупи к себи људе поста створенина од чете кад их Давид убијаше; по том отишавши у Дамаск осташе ондје и обладише Дамаском.

25. И бјеше противнији Израјљев свегга вијека Соломунова, и то осим зла које чиниаше Адад; и мржаше на Израјља царујући у Сирји.

26. И Јеровоам син Наватов Ефрањанин из Сариде, чија мати бјеше по имену Серуја жена Уловице, слуга Соломунов, подиже се на цара.

27. А ово би узрок за што се подиже на цара: Соломун грађаше Милон и

завиђиваше пролом града Давида она својета;

28. А Јеровоам бијаше пријатељ и храбар; за то видећи Соломун младића да настаје за послом остави га над свијем двацима дома Јосифова.

29. Па у то вријеме кад Јеровоам отиде из Јерусалима, нађе га на путу Ахија Силомљанин пророк имајући на себи нову хаљину, и бијаху њих двојица сами у пољу.

30. И Ахија узе нову хаљину која бјеше на њему, и раздари је на дванаест комада.

31. И рече Јеровоаму: узми десет комада; јер овако вели Господ Бог Израјљев: ево истргнућу царство из руке Соломунове, и даћу теби десет племена.

32. Само ће једно племе остати њему ради слуге мојега Давида и ради свијех племена Израјљевих.

33. Јер оставише мене и поклонилише се Астароти богини Сидонској и Хемосу богу Моавском и Мелхому богу синова Амоновијех, и не ходише путевима којим чинећи што је право преда мном, уредбе моје и законе моје, као Давид отац његов.

34. Али не ћу узети царства из руку његовијех, него ћу га оставити нека вагда докле је год жив Давид ради слуге својега, којег изабрах, који је држао заповијести моје и уредбе моје.

35. Него ћу узети царство из руку синова његова, и даћу теби од њега десет племена.

36. А сину ћу његову дати једно племе да буде видећи Давиду слуги мојему који изабрах да у њему намјестим име своје.

37. Тебе ћу дакле узети да царујеш над свијем што ти дуна жели, и бијеш цар над Израјљем.

38. И ако узаслушаш све што ти заповиједам, и узидеш мојим путевима и учиниш што је право преда мном, држећи уредбе моје и заповијести моје, као што је чинио Давид слуга мој, бићу с тобом и свјатаћу ти тврда дом, као што сам свјатао Давиду, и даћу ти Израјља.

39. И мучићу сјеме Давидово за то, али не свјата.

40. За то граваше Соломун да убије Јеровоама; али се Јеровоам подиже и побјеже у Мисир к Сисаку цару Мисирском, и би у Мисиру док не умрије Соломун.

41. А остала дједа Соломунова и што је год чинио, и мудрост његова, није ли то записано у књизи дједа Соломуновијех?

42. А царова Соломун у Јерусалиму над свијем Израјљем четрдесет година.

43. И доцину Соломун код отаца својих, и би погребен у граду Давида оца својега; а Јеровоам син његов зацари се на његово мјесто.

ГЛАВА 12.

Тада отиде Јеровоам у Сихем; јер се ондаје скупи сав Израјљ да га зацаре.

2. А Јеровоам син Наватгов, који још бијаше у Мисиру побјегавши онамо од цара Соломуна, кад чу, он још оста у Мисиру.

3. Али послаше и дозваше га. Тако Јеровоам и сав збор Израјљев дођоше и рекоше Јеровоаму говорећи:

4. Твој је отац метнуо на нас тежак јарам; него ти сада олакшај љуту службу оца својега и теши јарам који је метнуо на нас, пак ћемо ти служити.

5. А он им рече: идите, па до три дана дођите опет к мени. И народ отиде.

6. Тада цар Јеровоам учини виђење си старцима који стајаше пред Соломуном оцем његовијем док бијаше жив, и рече: како свјетуете да одговорим народу?

7. А они му одговорише говорећи: ако данас угодниш народу и послушаш их и одговораш им алијепијем ријечима, они ће ти бити слуге сватда.

8. Али он остави свијет што га свјетоваше старци, и учини виђење с младићима, који одрастоше с њим и који стајаху пред њим.

9. И рече им: шта ви свјетуете да одговоримо народу, који ми рекоше говорећи: олакшај јарам који је метнуо на нас твој отац?

10. Тада му одговорише младићи који одрастоше с њим, и рекоше: овако кажи народу што ти рече: твој је отац метнуо на нас тежак јарам, него нам

ти олакшај; овако им речи: мој је мали прст дебљи од бедара она мотега.

11. Отац је мој метнуо на вас тежак јарам, а ја ћу још дометнути на ваш јарам; отац вас је мој шибао бичевима, а ја ћу вас шибасти бодљивијем бичевима.

12. А трећи дан дође Јеровоам и сав народ к Јеровоаму, како им бјеше казао цар рекавши: дођите опет к мени до три дана.

13. И цар одговори оштро народу оставивши свијет што га свјетоваше старци;

14. И рече им како га свјетоваше младићи говорећи: мој је отац метнуо на вас тежак јарам, а ја ћу још дометнути на јарам ваш; отац вас је мој шибао бичевима, а ја ћу вас шибасти бодљивијем бичевима.

15. И цар оглуши се народа, јер Господ бјеше тако уредио да би потврдио ријеч своју што је рекао преко Ахије Силомљанина Јеровоаму сину Наватгову.

16. А кад видје сав Израјљ гдје их се цар оглуши, одговори народ цару говорећи: какав димо ми имамо с Давидом? немамо нашкодства са сином Јесејевијем. У шаторе своје, Израјљу! а ти, Давиде, сад гледај своју кућу.

Тако отиде Израјљ у шаторе своје.

17. Само над синовима Израјљевијем, који живљаху по градовима Јудијијем, зацари се Јеровоам.

18. И цар Јеровоам посла Адорама који бијаше над данком; али га сав Израјљ засу камењем, те погубе; а цар Јеровоам брже сјде на кола, те побјеже у Јерусалим.

19. Тако отпаде Израјљ од дома Давида до данашњег дана.

20. И кад чу сав Израјљ да се враћаше Јеровоам, пославши дозваше га на скупштину, и поставише га царем над свијем Израјљем. Не приста за дожом Давидовијем ни једно племе осим самога племена Јудина.

21. А Јеровоам дошав у Јерусалим саво, сто и осамдесет тисућа одабра-них војника, да завојште на дом Израјљев да поврате царство Јеровоаму сину Соломунову.

ГЛАВА 13.

А гле, човјек Божји дође из земље Јудине с ријечу Господњом у Ветилу, кад Јеровоам стајаше код олтара да кади.

22. Али дође ријеч Божја Семеју, човјеку Божјијем, говорећи:

23. Кажи Јеровоаму сину Соломунову цару Јудину и сему дому Јудину и Венијаминову и осталојме народу, и рече:

24. Овако вели Господ: не идите, и не бјите се с браћом својом, синовима Израјљевијем; вратите се сваки својој кући, јер сам ја наредио тако да буде.

И они послушаше ријеч Господњу и вратиши се отидоше како Господ рече.

25. По том свјата Јеровоам Сихем у гори Јесејевој и насели се у њему; а послаје отида оданде и свјата Фанула.

26. И рече Јеровоам у срцу свом: може се царство повратити дому Давидову.

27. Ако овај народ стане ићи у Јерусалим да приноси жртве у дому Господњем, срце ће се народу обратити ка госпoдару његову Јеровоаму цару Јудину, те ће ме убити, и повратити се к Јеровоаму цару Јудину.

28. За то цар смисли, те начини два телета од злата, па рече народу: не треба више да идете у Јерусалим; ево вели из земље Мисирске.

29. И намјести једно у Ветилу а друго намјести у Дану.

30. И то би на грајек, јер народ иђаше к једноме до Дану.

31. И начини кућу на висини, и постави свештенике од простота народа који не бијаху од синова Левитових.

32. И учини Јеровоам правне осмо-га мјесеца петнаестог дана, као што је правне у земљи Јудиној, и принесе жртве на олтару; тако учини и у Ветилу приносећи жртве теодима које начини; и постави у Ветилу свештенике висинама које начини.

33. И петнаестог дана осмога мјесеца, који бјеше смислио у срцу свом, приношаше жртве на олтару који начини у Ветилу, и празноваше правне са синовима Израјљевијем, и присуши к олтару да кади.

сподњом пут олтара ријечу Господу: олтаре! олтаре! олтаре! олтаре! ово, родиће се син дому Давидову по имену Јосифа, који ће на теби влади свештенике висина, који каде на теби, и људске ће кости спадати на теби.

3. И учини знак истога дана говорели: ово је знак да је Господ то рекао: ето, олтаре ће се распасти, и просуће се пецео што је на њему.

4. А кад цар Јеровам чу ријечи човјека Божијега које викаше олтара Ветљевом, пружи руку своју с олтара говорели: држите га! Али усакху му рука коју пружи на њ, и не могаше је повратити к себи.

5. А олтаре се распаде, и просу се пецео с олтара по знаку који учини човјек Божиј ријечу Господњом.

6. Тада цар рече човјеку Божијему: припадни на Господу Боту својему, и помоли се за ме да ми се поврати рука. И човјек се Божиј помоли Господу, и поврати се цару рука и поста као што је била.

7. И рече цар човјеку Божијему: хоуди са мном кући мојој, и потврдиши се, и даћу ти дар.

8. Али човјек Божиј рече цару: да ми даш по куће своје, не бих нишао с тобом нити бих јео хљеба ни воде пљом у овом мјесту.

9. Јер ми је тако заповједно својом ријечу Господу говорели: не једи хљеба ни пије воде, нити се враћај истим путем којим отидеш.

10. И отиде другим путем, а не враћи се оцијем којим беше дошао у Ветљ.

11. А у Ветљу живљаше један стар пророк, којему дође син његов и приповједи све што учини пророк Божиј онај дан у Ветљу, и ријечи које рече цару; и приповједише синови тога пророка оцу својему.

12. А отац им рече: којим је путем отидео? И показаше синови пут којим отиде човјек Божиј који беше дошао из земље Јудине.

13. А он рече синовима својим: осамарите ли магарца. И осамариле му магарца, те усјде на њ.

14. И пође за човјском Божијм, и нађе га а он сједи под храстом, па му рече: јеси ли ти човјек Божиј што дође

из земље Јудине? Он му одговори: ја сам.

15. А он му рече: ходи са мном мојој кући да једеш хљеба.

16. Али он одговори: не могу се вратити с тобом ни ићи с тобом; нити ћу јести хљеба ни пити воде с тобом у овом мјесту.

17. Јер ми је речено ријечу Господњом: не једи хљеба ни пије воде ондје, нити се враћај путем којим отидеш.

18. А он му рече: и ја сам пророк као ти, и анђео Господњи рече ми ријечу Господњом говорели: врати га са собом у своју кућу нека једе хљеба и пије воде. Али му салага.

19. И враћи се с њим, те једе хљеба у његовој кући и пије воде.

20. А кад сјеђаху за столом, дође ријеч Господња пророку који га бјеше вратио:

21. И повика на човјека Божијга који бјеше дошао из земље Јудине, и рече: овако вели Господ: што нијеси послушао ријечи Господње, и нијеси држао заповједности коју ти је заповједио Господ Бог твој.

22. Него си се вратио и јео хљеба и пије воде на мјесту за које ти је рекано: не једи хљеба ни пије воде; за то не ће твоје тијело доћи у гроб твојих отаца.

23. И по што се пророк којег бјеше вратио најде хљеба и по што се наћи, осамари му магарца.

24. А кад отиде, удеси га лав на путу и закла га. И тијело његово лежаше на путу, и магарца старјаше код њега; такођер и лав старјаше код тијела.

25. И гле, људи продажећи видјеше тијело гдје лежи на путу и лава гдје стоји код тијела, и дошавши јавише у граду у којем живљаше стари пророк.

26. А кад то чу пророк који га бјеше вратио с пута, рече: оно је човјек Божиј, који не послуша ријечи Господње, за то га даде Господ лаву да га распегне и усмрти по ријечи Господњој коју му рече.

27. И рече синовима својим говорели: осамарите ли магарца. И осамариле магарца, те усјде на њ.

28. И отишав најде тијело гдје лежи код тијела: лав не бјеше најео тијела магарца растрао.

29. Тада пророк подиже тијело чо-

вјека Божијег, и метнув га на магарца однесе га на пут, и дође у град стари пророк да га оваки и погребје.

30. И метну тијело у свој гроб, и плаваку над њим говорели: јаох брате!

31. А по што га погребје, рече синовима својим говорели: кад узреш, погребите ме у гробу гдје је погребен човјек Божиј, покрај костију његовијех мепитке кости моје.

32. Јер ће се за цијело збојти што је огласио по ријечи Господњој за олтаре Ветљски и за све куће висина које су по градовима Самарјиским.

33. По што ово би, опет се Јеровам не врати са својег злата пута, него опет начини из простота народа свештенике висинама; ко год хохаше, тоштенике висинама; и тај постајаше свештеник висинама.

34. И то би се истрјебно и да би га жову да би се истрјебно и да би га вестаало са земље.

ГЛАВА 14.

У то вријеме разбоље се Аврија син Јеровамов.

2. И Јеровам рече жени својој: устави и преобуци се да те не позвају да си жена Јеровамова; пак иди у Силом. Ето, ондје је Ахија пророк, који ми је казао да ћу бити цар над овјем народом.

3. И повеси десет хљебова и колача и жбан меда, па отиди к њему; он ће ти казати шта ће бити од дјетета.

4. И учини тако жена Јеровамова, и устави отиде у Силом и уђе у кућу Ахијину. Ахија пак не жогаше видјети, јер му очи бијаху потамњале од старости.

5. Али Господ рече Ахији: ето иде жена Јеровамова да те пита за сина својега, јер је болестан; ти јој кажи то и то; а она кад дође учиниће се да је друга.

6. И Ахија чуши пуштање ногу њезинијех кад уђе на врата, рече: ходи, жено Јеровамова; што се чиниш да си друга? Ја сам послан к теби да ти кажем.

7. Иди, рече Јероваму: овако вели Господ Бог Израњљев: што сам те поводио између народа и поставио те вођем народу својему Израњљу,

8. И отргав царство од дома Давида дадох теби, а ти не би као слуга мој Давид, који је држао заповједности своје и ходио за мном свијем срцем својим чинећи само што је право пред мном;

9. Него си радио горе од свијех који бине прије тебе, и отишао си и начини себи друге богове и ликове ливне не да би ме држао, па си ме бацио за леђа своја;

10. За то, ево, ја ћу пустити зло на дом Јеровамов, и истрјебићу Јероваму и оно што мистри уза зид, и укхавнога и остављенога у Израњљу, и дом ћу Јеровамов омести као што се мете као, да га не остане ништа.

11. Ко Јеровамов погине у граду, изјашће га пси, а ко погине у пољу, изјашће га птице небесне; јер Господ рече.

12. А ти устави, иди кући својој; и кад ступиш погала својим у град, олмаха ће угријети дјетете.

13. И сав ће Израњљ плакати за њим, и погрешће га; јер ће он сам од дома Јеровамова доћи у гроб, јер се на њему самом у дому Јеровамову нађе нешто добра пред Господом Богом Израњљевим.

14. А Господ ће подигнути себи цара над Израњљем, који ће истрјебити дом Јеровамов у онај дан; да, шта? сад већ.

15. И удариће Господ Израњља да ће се заљубати као што се љубља грска у води, и ишчупаће Израњља из ове добре земље, коју је дмо оцима њиховијем, и разасуће их далеко преко ријеке за то што начинише себи лугоне гњевени Господа.

16. И напустиће Израњља за гријехе Јеровамове, којима је гријешно и на гријех навео Израњља.

17. Тада уста жена Јеровамова, и отиде и дође у Терсу; и кад ступи на праг кући умрије дјетете.

18. И погребше га, и сав Израњљ плака за њим по ријечи Господњој, коју рече преко слуге својега Ахије пророка.

19. А остала дјела Јеровамова, како је војевао и како је царовао, ево записана су у дневнику царева Израњљевих.

20. А царова Јеровоам двадесет и двије године; и почину код отаца својих, а Надав син његов зацари се на његово мјесто.

21. А Ровоам син Соломунов цароваше над Јудом; бјеше Ровоаму четрдесет и једна година кад поче цароваати, и царова седамнаест година у Јерусалиму граду, који изабра Господ између свијех племена Израилевих да ондаје намјести име своје. Матери његовој бјеше име Нама Амонка.

22. И Јуда чиниаше што је зло пред Господом; и гријесима својим којим гријешаху Дракише га већма него оци њихови свијем што чинише.

23. Јер и они начинише себи висине и ступове и лугове на сваком високом хуму и под сваки зеленим дрветом.

24. А бијаше и агунана у земљи, и чиниаху све гадове народа које бјеше истреао Господ испред синова Израилевих.

25. А пете године царовања Ровоама дође Сисак цар Мисирски на Јерусалим.

26. И узе блага из дома Господњег и блага из дома цара, све то узе; и узе све шитове златне које начини Соломун.

27. И на њихово мјесто начини цар Ровоам шитове од мједи, и предаде их старјешинама над стражарима, који чуваху врата дома цара.

28. И кад цар иђаше у дом Господњег, погнаху их стражари, а послаци их опет остављаху у ризницу своју.

29. А остала дјела Ровоама, и што је чинио, није ли написано у дневнику цара Јудиних?

30. А бијаше рат између Ровоама и Јеровоама једнако.

31. И почину Ровоам код отаца својих, и би погребен код отаца својих у граду Давидову. А име матери његовој бјеше Нама Амонка. А на мјесто његово зацари се Авиям син његов.

ГЛАВА 15.

А осамнаесте године царовања Јеровоама сина Наватова зацари се Авиям над Јудом.

2. И царова три године у Јерусалиму; а матери му бјеше име Маха кћи Авесаломна.

3. Он хобаше у свијем гријесима оца својега, које је чинио пред њим, и не бјеше срце његово цијело према Господу Богу његову као срце Давида оца његова.

4. Али ради Давида даде му Господ Бог његов видјело у Јерусалиму по дигав сина његова након њега и утврдив Јерусалим;

5. Јер је Давид чинио што је право пред Господом није ли одступао од чега што му је заповједио свега вијека својега осим ствари с Уријом Хетиним.

6. А рат бјеше између Ровоама и Јеровоама до његова вијека.

7. А остала дјела Авиямова и све што је чинио није ли написано у дневнику цара Јудиних? А бијаше рат између Авияма и Јеровоама.

8. И Авиям поину код отаца својих, и погребше га у граду Давидову, а на његово мјесто зацари се Аса син његов.

9. Године двадесете царовања Јеровоама над Израилем зацари се Аса над Јудом.

10. Четрдесет и једну годину царова у Јерусалиму. А матери му бјеше име Маха кћи Авесаломна.

11. И твораше Аса што је право пред Господом као Давид отац му.

12. Јер истреби ашване из земље и уеиде све гадне богове које бјеху начинили оци његови.

13. И матер своју Маху сврже с њама, јер она начини идола у лугу; и Аса изаоми идола и сакрже на потоку Кедрону.

14. Али висине не бише оборене; али срце Асина бјеше цијело према Господу свега вијека његова.

15. И унесе у дом Господњи што бјеше посветио отац његов и што он посвети, сребро и злато и судове.

16. И бјеше рат између Асе и Васе цара Израилева свега вијека њихова.

17. Јер Васа цар Израилев изиде на Јуду и стаде задати Раму да не да њихоме отићи к Аси цару Јудину ни ога њега доћи.

18. Али Аса узев све сребро и злато што бјеше остало у ризници Господњој и у ризници дома цара даде га слугама својим, и посла их цар Аса

Веп-Аладу сину Тавримона сина Есиопова, цару Сирском, који становаше у Дамаску, и поручи:

19. Вјера је између мене и тебе, између оца твојега и оца мојега; ово шаљем ти дар, сребро и злато; хајде, поквари вјеру коју имаш с Васом царем Израилевим, еда би отишао од мене.

20. И послата Вен-Алад цара Асу, и посла војводе своје на градове Израилеве и покори Илон и Дан и Авел-Ветмаху и сав Хиверот и сву земљу Нефталимову.

21. А кад Васа то чу, преста задати Раму, и врати се у Терси.

22. Тада цар Аса сазва сав народ Јудин, никога не изузимајући; те однесе камење из Раге и дрва, чим задаше Васа, и од њега сазиде цар Аса Геву Вениминову и Миспу.

23. А остала сва дјела Асина и сва јунаштва његова, и што је год чинио и које је градове саградио, није ли све написано у дневнику цара Јудиних? Али у старости својој боловаше од ногу.

24. И Аса почину код отаца својих, и би погребен код отаца својих у граду Давида оца својега. А на његово мјесто зацари се Јосават син његов.

25. А Надав син Јеровоамов поче царовати над Израилем друге године царовања Асина над Јудом; и царова над Израилем двије године.

26. И чиниаше што је зло пред Господом ходићи путем оца својега и у гријеху његову, којим наведе на гријех Израилеа.

27. И диже буну на њ Васа син Ахивијев од дома Исхарова, и уби га Васа код Гиветона, који бијаше филистевски, кад Надав и сав Израилев бјеху опколдили Гиветон.

28. И тако га уби Васа треће године царовања Асина над Јудом, и зацари се на његово мјесто.

29. А кад се зацари, поби сав дом Јеровоамов, и не остави ни једне душе од рода Јеровоама докле све не истреби по ријечи Господњој, коју рече преко слуге својега Ахије Силванова, и послата својим, и посла га и по-

30. За гријехе Јеровоамове, којима је гријешно и којима је на гријех навео

Израилеа, и за дражење којим је дражио Господа Бога Израилева.

31. А остала дјела Надавова и све што је чинио, није ли то написано у дневнику цара Израилевих?

32. И бјеше рат између Асе и Васе цара Израилева свега вијека њихова.

33. Треће године царовања Асина над Јудом зацари се Васа син Ахирин над свијем Израилем у Терси, и чиниаше двадесет и четири године.

34. И чиниаше што је зло пред Господом ходићи путем Јеровоамових и у гријеху његову, којим наведе на гријех Израилеа.

ГЛАВА 16.

И дође ријеч Господња Јују сину Анавијеву за Васу говорећи:

2. Што те подигох из праха и поставих вођем народа својему Израилу, а ти идеш путем Јеровоамовим и наводиш на гријех народ мој Израилеа да ме гњеви гријесима својим.

3. Ево, ја ћу затржи натражије Васино и натражије дома његова, и учинићу с домом твојим као с домом Јеровоама сина Наватова.

4. Ко Васин погине у граду, изејше га птице небеске.

5. А остала дјела Васина и што је чинио, и јунаштва његова, није ли то написано у дневнику цара Израилевих?

6. И почину Васа код отаца својих, и би погребен у Терси; а на његово мјесто зацари се Ила син његов.

7. И тако преко пророка Јуја сина Анавијевна дође ријеч Господња против Васе и дома његова за све зло што учини пред Господом гњешићи га дјелима својих руку, те би као дом Јеровоамов, и за то што га поби.

8. Двадесет шесте године царовања Асина над Јудом зацари се Ила син Васин над Израилем, и царова двије године у Терси.

9. А слуга његов Зимрије, старјешина на над половином бола, диже буну на Илу, кад пијаше у Терси и они се ухвати Арсе, који управљаше домом његовим у Терси.

10. И дође Зимрије и уби га и по-

ња Асина над Јудом, и зацари се на његово мјесто.

11. А чим се зацари и сједи на пријесту свој, поби сав дом Васин, не остави му ни што узга зна мојри, и родбину његову и пријатеље његове.

12. Тако Зимрије затр сав дом Васин по ријечи Господњој коју рече ва Васу преко Јуја пророка.

13. За све гријехе Васине и за гријехе Иле сина његова, којима гријешине и којима на гријех наводнише Израилца гвевећи Господа Бога Израилева таштинама својим.

14. А остала дјела Шамна и све што је чинио, није ли то записано у дневнику царава Израилевих?

15. Године двадесет седме царовања Асина над Јудом зацари се Зимрије, и царова седам дана у Терси; а народ тада стајаше у околу код Гиветона, који бјеше Филдистејски.

16. И народ што бјеше у околу кад чу да је Зимрије дигао буну и цара убио, исти дан сав Израилъ у околу постави царем над Израилем Амрија војводу.

17. И Амрије и сав Израилъ с њим отидоше од Гиветона и околише Терсу.

18. А Зимрије кад виде гдје освојених града, отиде у двор царски, и зашала над собом двор царски, те погибе.

19. За гријехе своје којима је гријешно чинећи што је зло пред Господом, ходећи путем Јероваомавијем и у гријеху његову, којим је гријешно наводни на гријех Израилца.

20. А остала дјела Зимријева и буну коју подиже, није ли то записано у дневнику царава Израилевих?

21. Тада се раздијели народ Израилев на двоје: половина народа приста за Тивнијом сином Гиватовијем да га учини царем, а друга половина приста за Амријем.

22. Али народ који приста за Амријем би јачи од народа који приста за Тивнијом сином Гиватовијем. И умрије Тивније, а царова Амрије.

23. Тридесет прве године царовања Асина над Јудом поче цароваати Амрије над Израилем, и царова дванаест година; у Терси царова шест година.

24. И купи гору Самаријску од Семера за два таланта сребра, и сагради

град на гори, и назва град који сагради Самарија по имену Семера господара од горе.

25. А Амрије чиниаше што је зло пред Господом, и горе чиниаше од свијех који бјяху прије њега.

26. Јер хођаше свијем путовима Јеровама сина Наватона и у гријеху његову, којим је навео на гријех Израилца гвевећи Господа Бога Израилева таштинама својим.

27. А остала дјела Амријева и све што је чинио, и унаштава која је чинио, није ли то записано у дневнику царава Израилевих?

28. И погребен у Самарији; а на његово се мјесто зацари Ахав син његов.

29. И Ахав син Амријев поче цароваати над Израилем тридесет осме године царовања Асина над Јудом, и царова Ахав син Амријев над Израилем у Самарији двадесет и двије године.

30. И чиниаше Ахав син Амријев што је зло пред Господом, више од свијех који бјяху прије њега.

31. И мало му бјиаше што хођаше у гријесима Јероваома сина Наватона, него се још ожени Језавељом кћери Етвала цара Сидонскога, и отиде, те служаше Ваду и клањаше му се.

32. И начини олтар Ваду у дому Вадову који сазиди у Самарији.

33. И начини Ахав гђу, и учини Ахав више од свијех царава Израилевих који бише прије њега, да би разгљевно Господа Бога Израилева.

34. За његова времена Хил Ветилјадин сазиде Јерихон. На Аврону првенцу својем основа га, а на Сегуву мјезицу својем мегну му врата по ријечи Господњој, коју рече преко Исуса сина Навина.

ГЛАВА 17.

Тада рече Ахаву Илија Тесвићанин, један од насељеника Галадских: тако да је жив Господ Бог Израилев, пред којим стојим, ових година не ће бити росе ни дажда докле ја не речем.

2. По том дође њему ријеч Господња говорећи:

3. Иди одавде, и обрати се на исток, и сакриј се код потока Хората према Јордану.

4. И из онога потоке пи, а гаиранима сам заповједио да те хране ондаје.

5. И он отиде и учини по ријечи Господњој, и отиша стани се код потока Хората, који је према Јордану.

6. И ондаје му гаврани доношаху хљеба и меса јутром и вечером, а из потока пијаше.

7. Али последи годину дана пресохну поток, јер не бјеше дажда у земљи.

8. Тада дође њему ријеч Господња говорећи:

9. Устани, иди у Сарегу Сидонску, и сфуди ондаје; ево заповједио сам ондаје жени удовици да те храни.

10. И уставши отиде у Сарегу; и кад дође на врата градска, гле, жена удовица купљаше ондаје дрва; и он је дозва и рече јој: донеси ми мало воде у суду да се напијем.

11. И она пође да донесе; а он је видну и рече: донеси ми и хљеба мало.

12. А она рече: тако да је жив Господ Бог твој, немам печена хљеба до прет брашна у здељи и мало узга у крчагу; и ето купим Арнаца да отидем и зготовим себи и сину својему, да поједем, на онда да умрено.

13. А Илија јој рече: не бој се, иди, зготови како си рекла; али умјеси прво мени један колачић од тога, и донеси ми, на послатје готови себи и сину својему.

14. Јер онако вели Господ Бог Израилев: брашно се из здеље не ће потрошити ничи ће узга у крчагу нестати докле не пусти Господ дажда на земљу.

15. И она отиде и учини како рече Илија; и једе и она и он и дом њезин годину дана.

16. Брашно се из здеље не потроши ни га узга у крчагу нешто по ријечи Господњој, коју рече преко Илије.

17. А последи тога разболе се син жени домаћини, и болест његова би врло тешка, тако да издахну.

18. И она рече Илији: шта је теби до мене, човјече Божиј? Јеси ли дошао к мени да спомеш безаконје моје и да ми умориш сина?

19. А он јој рече: дај ми сина својега. И узев га из наручја њезина однесе га у гору к клијету, гдје он сфјаше, и положи га на постелеу своју.

20. Тада завани ка Господу и рече: Господе Боже мој, зар си и ову удовицу код које сам пост тако учивјешлио уморили јој сина?

21. И пружив се над дјететом три пута завани ка Господу говорећи: Господе Боже мој, нека се поврати у дијете душа његова.

22. И Господ услуши глас Илијин, те се поврати у дијете душа његова, и оживи.

23. А Илија узев дијете снесе га из горње клијети у кућу, и даде га матери његовој, и рече Илија: види, жив је твој син.

24. А жена рече Илији: сада знам да си човјек Божиј и да је ријеч Господња у твојим устима истива.

ГЛАВА 18.

Послме много времена, треће године, дође ријеч Господња Илији говорећи: иди, покажи се Ахаву, и пустићу дажда на земљу.

2. И отиде Илија да се покаже Ахаву, а бјиаше велика глад у Самарији.

3. И Ахав дозва Авдију, који бјиаше управитељ двора његова; а Авдија се бојаше Господа веома.

4. Јер кад Језавеља убјаше пророке Господње, узе Авдија сто пророка, и сакри их, по педесет у једну пећину, и храни их хљебом и водом.

5. И рече Ахав Авдији: пођи по земљи на изворе и на потоке, еда бисмо нашли траве да сачувамо у животу коње и мазге, да нам не изгине стока.

6. И подијелише међу се земљу гдје ће ићи; Ахав отиде једнијем путем сам, а Авдија отиде другим путем сам.

7. А кад Авдија бјиаше на путу, гле, срете га Илија; и он га позва, и паде ничице, и рече: јеси ли ти, господару мој Илија?

8. А он му рече: ја сам; иди, кажи господару својему: ево Илије.

9. А он рече: шта сам згријешно, да слугу својата предаш у руке Ахаву да ме погуби?

10. Тако да је жив Господ Бог твој, нежа народа ни царства куда није слао господар мој да те траже; и рекосе: нежа га. А он закле царства и народе да те не могу да нађу.

11. А ти сада кажеш: иди, кажи господару својему: ево Илије.

12. А кад ја отидем од тебе, дух ће те Господњи одијети, а ја не ћу знати куда; па да отидем и прокажем Ахаву, а он да те не нађе, убиће ме; а слава се твојој боји Господа од младости своје.

13. Није ли казано господару мојему шта сам учинио кад Језавеља убијаше пророке Господње? како самржих стотину пророка Господњих, но педесет у једну пећину, и храних их хљебом и водом.

14. А ти сада кажеш: иди, кажи господару својему: ево Илије. Убиће ме.

15. А Илија рече: тако да је жив Господ над војскама, пред којим стојим, данас ћу му се показати.

16. Тада отиде Авдија пред Ахавом, и каза му; и Ахав отиде пред Илију.

17. А кад виде Ахав Илију, рече му Ахав: јеси ли ти овај што несрећу доносиш на Израелја?

18. А он рече: не доносим ја несреће на Израелја, него ти и дом она твојета оставивши заповијести Господње и приставши за Ваалма.

19. Него сада пошљи и сабери к мени свега Израелја на гору Кармилску, и четири стотине и педесет пророка Валовијех и четири стотине пророка из луга, који једу за столом Језавељиним.

20. И посла Ахав к свијем синовима Израелјевијем, и сабра оне пророке на гору Кармилску.

21. Тада приступи Илија ка свему народу и рече: докле ћете храмати на обе стране? Ако је Господ Бог, идите за њим. Али народ не одговори му ни ријечи.

22. А Илија рече народу: ја сам сам остао пророк Господњи; а пророка Валовијех има четири стотине и педесет.

23. Дадте нам два јунца, и нека они изберу себи једнога, и нека га испијеку на комаде и метну на дрва, али огња да не подмећу; а ја ћу приготовити другога јунца, и метнућу га на дрва, али огња не ћу подмећати.

24. Тада призовите име својих богова, а ја ћу призвати име Господње, па који се Бог одзове огњем онај нева је

Бог. И сав народ одговори и рече: добро рече.

25. По том рече Илија пророцима Валовијем: изберите себи једнога јунца и приготовајте га прво, јер је вас више; и призовите име богова својих, али огња не подмећайте.

26. И узеше јунца, којета им даде, и приговорише, и стадоше призивати име Валово од јутра до по дне говорећи: Вале, услиши нас! Али ни кака гласа ни кога да одговори. И свакоху око олгара, који начинише.

27. А кад би у по дне, стаде им се ругати Илија говорехи: вичите већна; јер је он бог! ваља да се нешто замислио, или је у послу, или на путу, или може бити спаван, да се пробуди.

28. А они стадоше викати иза гласа, и шарасти се ногама и пилма по свом обичају, докле их крв не обли.

29. А кад прође по дне, стадоше проковати докле дође пријеме да се принесе дар; али ни кака гласа ни кога да одговори, ни кога да чује.

30. Тада рече Илија свему народу: приступите к мени. И приступи к њему сав народ. Тада он оправна олгар Господњи који бреше разваљен.

31. И узе Илија дванаест камена према броју племена синова Јакова, којему дође ријеч Господња говорехи: Израелј ће ти бити име.

32. И начини од тога камења олгар у име Господње, и око олгара ископа опкол широк да би се могла посијати дивје мјере жита.

33. И намјести дрва, и јунца испјечена на комаде метну на дрва.

34. И рече: напуните четири виједра воде, и изајте на жртву и на дрва. Па опет рече: учините још једном. Па опет рече: учините још једном. И учинише трећом, пуну се опкол воде.

35. Те вода потече око олгара, и напуну се опкол воде.

36. А кад би пријеме да се принесе жртва, приступи Илија пророк и рече: Господе Боже Авраамов, Исаков и Израилев, нека данас познаду да си ти Бог у Израилу и ја да сам твој слуга, и да сам по твојој ријечи учинио све ово.

37. Услиши ме, Господе, услиши ме, да би познао овај народ да си ти

Господе Бог, кад опет обратиш срца њихова.

38. Тада паде огњ Господњи и спали жртву, ваљеницу и дрва и ваљен и прах, и воду у опколу попи.

39. А народ кад то виде сав попаде ничице, и рекоше: Господ је Бог, Господ је Бог.

40. Тада им рече Илија: похватајте те пророке Валове да ни један не утече. И похватише их, и Илија их одведе на поток Кисон, и поља их онде.

41. И рече Илија Ахаву: иди, једи и пиј, јер јуи велик дажд.

42. И отиде Ахав да једе и пије; а Илија се попе наврх Кармила, и саже се к земљи и метну лице своје међу кољена своја.

43. А моме својему рече: иди, погледај пут мора. А он отишав погледа, па рече: нема ништа. И рече му: иди опет седам пута.

44. А кад би седми пут, рече: ено, мали облак као длан човјечи диже се од мора. Тада рече: иди, реци Ахаву: прежи и иди, да те не ухвати дажд.

45. У том се замрцати небо од облака и вјетра, и удари велик дажд. А Ахав ођавши на кола отиде у Јерсаел.

46. А рука Господња дође над Илију, и он опасавши се огрча пред Ахавом докле дође у Јерсаел.

ГЛАВА 19.

А Ахав припоједи Језавељи све што је учинио Илија и како је све пророке испјевао мачем.

2. Тада Језавеља посла гласнике к Илији и поручи му: тако да учине богови и тако да доладу, ако сутра у ово доба не учиним од тебе што је од којега год тијех.

3. А он видећи то уста и отиде душе своје роди, и дође у Вирсаеју Јудину, и онде остави момка својета.

4. А сам отиде у пустињу дан ходи; и дошав сједе под смреку, и зажеде да умре, и рече: доста је већ, Господе, прими душу моју, јер нијесам бољи од отаца својих.

5. По том леже и заспа под смреком. А гле, анђеоло тако га и рече му: устај, једи.

6. А он погледа, и гле, чело главе сина Савагова гдје оре, а дванаест

му хљеб на угљену печен и крчаг воде. И једе и напи се, па леже опет.

7. А анђеоло Господњи дође опет другом, и такну га говорехи: устани, једи, јер ти је пут даљек.

8. А он устави једе и напи се; по томо окријепив се опијем јелом иде четрдесет дана и четрдесет ноћи докле дође на гору Божију Хорив.

9. А онде уђе у једну пећину и загноји у вој; и гле, ријеч Господња дође му говорехи: шта ћеш ти ту, Илија?

10. А он рече: ревновах веома за Господа Бога над војскама; јер синови Израелјеви оставише завет твој, твоје олгаре разваљаше, и пророке твоје побише мачем; а ја остах сам, па траже душу моју да ми је узму.

11. А он рече: изиди и стани на гору пред Господом. И гле, Господ пролажаше, а пред Господом велик и јак вјетар, који брда разваљиваше и стижене разваљаше; али Господ не бреше у вјетру; а иза вјетра дође турс; али Господ не бреше у турсу;

12. А иза турса дође огњ; али Господ не бреше у огњу. А иза огња дође глас тих и ганах.

13. А кад то чу Илија, заклони лице своје плаштем и изашав стаде на вратима од пећине. И гле, дође му глас говорехи: шта ћеш ти ту, Илија?

14. А он рече: ревновах веома за Господа Бога над војскама; јер синови Израелјеви оставише завет твој, твоје олгаре разваљаше; а ја остах сам, па траже душу моју да ми је узму.

15. Тада му рече Господ: или, врати се својим путем у пустињу Дамаска за царя над Сирјом.

16. А Јуја сина Нимсијина помажи за цара над Израилем, а Јелсија сина Савагова из Авел-Меоле помажи за пророка мјесто себе.

17. Јер ко утече од мача Азаглова неће погубити ју; а ко утече од мача Јујева неће погубити Јелсије.

18. Али сам остави у Израилу седам тисућа, који ни један не савише кољена пред Ваалом, нити га устима својим кјеливаше.

19. И отиде оданде, и нађе Јелсија сина Савагова гдје оре, а дванаест

јармова пред њим, и сам бијаше код дванаесточа; и идући мимо њ Илџа баца на њ плашт свој.

20. А он остави волове, и отруча за Илџом и рече: да цјелујем оца својега и матер своју; па ћу ићи за тобом. А он му рече: иди, врати се, јер шта сам ти учинио?

21. И он се врати од њега, и узе јарам волова и закла их, и на дрвина оца плаута скуха месо и даде га народу, те једоше; по том уставши отиде за Илџом, и служаше му.

ГЛАВА 20.

А Вен-Адад цар Сирски скупи војску своју, и имаше са собом тридесет и два цара, и коње и кола; и отишавши околу Самарџу и стаде је бити.

2. И посла посланике к Ахаву цару Израљеву у град.

3. И поручи му: овако вели Вен-Адад: сребро твоје и злато твоје моје је, та-ко и жене твоје и твоји лијени синови моји су.

4. А цар Израљев одговори и рече: као што си рекао, господару мој цару, ја сам твој и све што имам.

5. А посланици опет дођоше и рекоше: овако вели Вен-Адад: послао сам к теби и поручио: сребро своје и злато своје и жене своје и синове своје да ми даш.

6. За то ћу сјутра у ово доба послати са тебе к теби да прегледају кућу твоју и куће слуга твојих, и што ти је год мило, они ће узети и однјети.

7. Тада дозва цар Израљев све старешине земаљске и рече: гледајте и видите како овај тражи зло; јер посла к мени по мене и по синове моје и по сребро моје и по злато моје, и ја му не бранех.

8. А све старешине и сав народ рекоше му: не слушај га и не пристај.

9. И рече посланицима Вен-Ададо-вијем: кажите цару господару мојему: што си прво поручио слуги својему све ћу учинити; али ово не могу учинити. Таво отидаше посланици и однесоше му тај одговор.

10. А Вен-Адад посла к њему и поручи: тако да ми учине богови и тако додеду! не ће бити доста праха од Самарџе да свему народу који иде за мном донаде по једна грст.

дјело ћемо их нађачати. И послуша их, и учини тако.

26. А кад прође година, Вен-Адад преброји Сирце, и пође у Асех да во-дује на Израљва.

27. И синови Израљевши пребројаше се, и понесавши храце изидоше пред њих. И стадоше у ђоб синови Израљевши према њима, као два мала стада кова, а Сирци бијашу прекривили земљу. 28. Тада дође чојек Божји, и про-говори цару Израљеву и рече: ова-ко вели Господ: што Сирци рекоше да је Господ горски Бог а није Бог пол-сми, за то ћу ти дати у руке све ова мноштво велико да знате да сам ја Господ.

29. И стјаху у околу једни према дру-гим седам дана; а седмого дана по-Сираца сто тисућа ђешака у један дан.

30. А остали побјегоше у град Асех, и паде зна на двадесет и седам тисућа људи који бијашу остали. И Вен-Адад побјегав у град уђе у најтајнију кидет.

31. А слуге му рекоше: ево чули смо да су царви Дома Израљева милости-ви царев; да вежемо костријет око себе и да жетемо узце себе ово вра-това, па да изидемо пред цара Израљева, да ако остави у животу душу твоју.

32. И везаше костријет око себе, и меташе узце себе око вратова, и до-ђоше к цару Израљеву и рекоше: слуга твој Вен-Адад вели: остави у животу душу моју. А он рече: је ли још жив? браг ми је.

33. А људи узеше то за добар знак, и одмах да би га ухватили за ријеч рекоше: браг је твој Вен-Адад. А он рече: идите, доведите га. Тада Вен-Адад изиде к њему; а он га посади на своја кола.

34. Тада му рече Вен-Адад: градо-не које је узео отац мој твоје олу, вра-тићу, и начини себи улице у Дамаску као што је отац мој учинио у Самарџи. Те. И учини вјеру с њим, и отпусти га.

35. Тада један између синова про-рочких рече другоме по ријечи Господ-њој: биј ме. Али га онај не хтео бити.

36. А он му рече: што не послуша гласа Господњег, за то, ево екад оти-

деш од мене, лав ће те заклати. И екад отиде од њега, сукوبي га лав и закла га.

37. Опет настав другото рече му: биј ме. А онај га избри и избрани га.

38. Тада отиде пророк и награди се пешедом по лицу.

39. А кад цар прољажаше, он викну цара и рече: твој слуга бијаше иза-шао у бор, а један дошавши доведе ми чојека и рече: чувај овога чојека; ако ли га нестане, биће твоја душа за његову душу, или ћеш платити тала-нат сребра.

40. А кад твој слуга имаше посла га-мо амо, њега неста. Тада му рече цар Израљев: то ти је суд, сам си одсудио.

41. А он брже уориса пешо с лица, и цар Израљев позна га да је један од пророка.

42. А он му рече: овако вели Го-спод: што си лустно из руку чојека којег сам ја осудио да се истријеби, душа ће твоја бити за његову душу и народ твој за његов народ.

43. И отиде цар Израљев кући сво-јој зловољан и љутит, и дође у Са-марџу.

ГЛАВА 21.

А послѣје овѣх ствари догоди се: На-вутеј Јесраљанин имаше виноград у Јесраелу до двора Ахава цара Сама-ријскога.

2. И рече Ахав Навутеју говорећи: дај ми свој виноград да начиним од њега врт за зелје, јер је близу до дво-ра мојега; а ја ћу ти дати за њ бољн виноград, или ако волиш, даћу ти у новцу шта врџеди.

3. А Навутеј рече Ахаву: сачувај Бо-же да бих ти дао напљедство отаца својих.

4. Тада Ахав дође кући зловољан и љутит ради ријечи коју му рече Наву-теј Јесраљанин говорећи: не дам ти напљедства отаца својих. И леже на постељу своју, и окрену лице своје на страну, и не једе хљеба.

5. Тада дође к њему Језавеља жена његова и рече му: за што је душа тво-ја зловољана те не једеш хљеба?

6. А он јој рече: јер говорих с Наву-тејем Јесраљанином и рекох му: дај ми виноград свој за пољце, или ако во-

лиш, даћу ти други винограда за тај.
А он рече: не дам ти свога винограда.

7. Тада му рече Језавеља жена његова: ти ли си цар над Израјљем? Устани, једи хљеба и буди весело. Ја ћу ти дати винограда Навутеја Језравељанина.

8. И написа књигу на име Ахавово, и запечат је печатом његовим и посла књигу старешинама и главарима који бијаху у граду његову, који наставку с Навутејем.

9. А у књизи написа ово: огласите пошт, и посадите Навутеја међу главаре народе.

10. И поставите два неваљала човека према њему, па нека засведоче на њ говори: худно си на Бога и на цара. Тада га изведите и заспите камењем, да погине.

11. И учинише људи онога града, старешине и главари, који живљаху у граду његову, како им заповеда Језавеља, како бијаше написано у књизи коју им посла.

12. И огласише пошт, и посадише Навутеја међу главаре народе.

13. И добоше два неваљала човека, и сједоме према њему; и сједомише на Навутеја ти неваљали људи пред народом говорећи: Навутеј је худно на Бога и на цара. И изведоше га иза града, и заспу га камењем, те погубе.

14. По том послаше к Језавељи и поручише јој: засут је камењем Навутеј, и погинуо је.

15. А кад Језавеља чу да је Навутеј засут камењем и погинуо, рече Ахаву Језавеља: устани, узми винограда Навутеја Језравељанина, којег ти не хте да дати за новце, јер Навутеј није живи него је умро.

16. А кад чу Ахав да је умро Навутеј, уста и пође у винограда Навутеја Језравељанина да га узме.

17. Али дође рјеч Господња к Илији Тезавићанину говорећи:

18. Устани, изиђи на сусрет Ахаву цару Израјљеву, који сједи у Самарији; ено га у винограду Навутејеву, куда је ено га да га узме.

19. И реци му и кажи: овако вели Господ: нијеси ли убио и нијеси ли присвојио? Па му кажи и реци: овако вели Господ: како пси лизаше крв Наву-

5. Још рече Јосафат цару Израјљеву: упиташ данас шта ће Господ рећи.
6. Тада цар Израјљев сабра око четврт стотине пророка, и рече им: хоћу ли ићи на војску на Рамот Галадски страну или ћу се оканити? А они рекоше: иди, јер ће га Господ дати у руке цару.

7. А Јосафат рече: има ли ту још који пророк Господњи да га питамо?
8. А цар Израјљев рече Јосафату: има још један човек, преко којег бисмо могли упитати Господа; али ја мрзим на њ, јер ми не прориче добра него зло; то је Микхеја син Јемлина. А Јосафат рече: нека цар не говори тако.

9. Тада цар Израјљев дозва једнога дворанина, и рече му: брже доведи Микхеју сина Јемлина.

10. А цар Израјљев и Јосафат цар Јудин сјеваху сваки на својем пријестолу обучени у персе хаљине на пољани код врата Самарјинских, и сви пророци пророковаху пред њима.

11. И Седекија син Хананин начини себи гвоздене рогове, и рече: овако вели Господ: овајем њим побости Сирце докле их не истребиш.

12. Тако и сви пророци пророковаху говорећи: иди на Рамот Галадски, и бићеш срећан, јер ће га Господ дати цару у руке.

13. А посланик који отиде да дозове Микхеју рече му говорећи: ево, пророци проручу сви једињем гласом добро цару; нека и твоја рјеч буде као рјеч њихова, говори добро.

14. А Микхеја рече: тако да је жив Господ, говорићу оно што ми Господ каже.

15. И кад дође к цару, рече му цар: Микхеја! хоћемо ли ићи на војску на Рамот Галадски или ћемо се оканити? А он му рече: иди, бићеш срећан, јер ће га Господ дати цару у руке.

16. А цар му рече: колико ћу те плата за овај човек да ми не говориш него истину у име Господње?

17. Тада рече: видјех сав народ Израјљев расасут по планинама као овеце које немају пастира; јер рече Господ: овај немају господара; нека се врате сваки својој кући с миром.

18. Тада рече цар Израјљев Јосафату: нијесам ли ти рекао да ми не ће пророковати добра него зло?

19. И рече Јосафат: ко ће преварити Ахав да отиде и падне код Рамота Галадскога? И један рече ово а други ово.

20. Тада изиде један дух и ставши пред Господа рече: ја ћу га преварити. А Господ му рече: како?

21. Одговори: изаћи ћу и бићу лажљив дух у устима свијех пророка његова и наваљавашт; иди и учини тако.

22. За то сада ето, Господ је метнуо лажљив дух у уста свијем твојим пророцима, а Господ је искрао зло по те.

23. Тада приступи Седекија син Хананин, и удари Микхеју по образу горомећи: куда је отишао дух Господњи од мене да говори с тобом?

24. А Микхеја му рече: ето, видјеш ли у овај дан кад отидеш у најтежњу кљажет да се сакријеш.

25. Тада цар Израјљев рече: узхвати Микхеју и одведи га к Ахаву заповједајући градском и Јосву сину цареву.

26. И реци им: овако вели цар: метните овога у тамницу, и дајте му по мало хљеба и по мало воде докле се не вратим у мир.

27. А Микхеја рече: ако се вратим у мир, није Господ говорио преко мене. Још рече: чујте, сви народи!

28. И отиде цар Израјљев с Јосафатом царем Јудинијем на Рамот Галадски.

19. А Микхеја му рече: за то чуј рјеч Господњу; видјех Господа где сједи на пријестолу својем, а сав војска небеска стараше му с десне и с лијеве стране.

20. И рече Господ: ко ће преварити Ахав да отиде и падне код Рамота Галадскога? И један рече ово а други ово.

21. Тада изиде један дух и ставши пред Господа рече: ја ћу га преварити. А Господ му рече: како?

22. Одговори: изаћи ћу и бићу лажљив дух у устима свијех пророка његова и наваљавашт; иди и учини тако.

23. За то сада ето, Господ је метнуо лажљив дух у уста свијем твојим пророцима, а Господ је искрао зло по те.

24. Тада приступи Седекија син Хананин, и удари Микхеју по образу горомећи: куда је отишао дух Господњи од мене да говори с тобом?

25. А Микхеја му рече: ето, видјеш ли у овај дан кад отидеш у најтежњу кљажет да се сакријеш.

26. Тада цар Израјљев рече: узхвати Микхеју и одведи га к Ахаву заповједајући градском и Јосву сину цареву.

27. И реци им: овако вели цар: метните овога у тамницу, и дајте му по мало хљеба и по мало воде докле се не вратим у мир.

28. А Микхеја рече: ако се вратим у мир, није Господ говорио преко мене. Још рече: чујте, сви народи!

29. И отиде цар Израјљев с Јосафатом царем Јудинијем на Рамот Галадски.

30. И рече цар Израјљев Јосафату: ја ћу се преобући кад пођем у бој; а ти обуци своје одијело. И преобуче се цар Израјљев и отиде у бој.

31. А цар Сирски заповједа војводи-ма, којих бијаху тридесет и дрје над колима његовим, и рече: не ударате ни на малога ни на великога, него на самога цара Израјљева.

32. И кад војводе од кола видјеше Јосафата, рекоше: за цијело је цар Израјљев. И окренуше се на њ да ударе; али Јосафат повика.

33. А војводе од кола видјеше да није цар Израјљев, те одступише од њега.

34. А један застријели из луца наго-

ном, и устриједи цара Израјљева гдје још приношаше жртве и клањаше на ви-
случа окол. А он рече својему возачу: савиј руком својом и извези ме из
боја, јер сам ранен.

35. И бој би жесток онога дана; а цар заоста на колима својим према
Сирцима, па умрије у вече, и крв из
ране његове тецијаше у кола.

36. И прође гласник по војсци о за-
ходу сунчаном говорећи: сваки о свој
град, и сваки своју земљу.

37. Тако умрије цар, и однесе га
у Самарију; и погребеше цара у Са-
марии.

38. А кад праху кола на језеру Сама-
риском, ливаше пси крв његову, тако
и кад праху оружје његово, по ријечи
коју рече Господ.

39. А остала дјеца Ахавова и све
кости коју је саградио, и за све градове
што је саградио, није ли то записано у
дневнику цара Израјљевих?
40. Тако почину Ахав код отаца сво-
јих, и на његово се мјесто зацари Охо-
зија син његов.

41. А Јосафат син Асин зацари се
над Јудом четврте године царовања
Ахавова над Израјљем;

42. И имаше Јосафат тридесет и пет
година кад поче царовати, и царова
двадесет и пет година у Јерусалиму.
А матери му брше име Азува кћи Са-
лејева.

43. И хођаше путем Асе оца својега
са свијем, и не одступи од њега чи-
н; па посла посланике и рече им: ид-
те, и гњеваше Господа Бога Израјље-
ва са свијем како је чинио отац његов.

44. Али висина не оборише; народ

ДРУГА КЊИГА О ЦАРЕВИМА

КОЈА СЕ ЗОВЕ И ЧЕТВРТА КЊИГА О ЦАРЕВИМА.

ГЛАВА 1.

А до смрти Ахавовој одметнуше се
Моавци од Израјља.

2. А Охозиа паде кроз решетку из
горње собе своје у Самарији, и разбоље
се; па посла посланике и рече им: ид-
те, и гњеваше Господа Бога Израјље-
ва са свијем како је чинио отац његов.

3. Али анђео Господњи рече Илији
Тесвићанину: устави, види на сусрет
посланицима цара Самарискога и реци
им: еда ли нема Бога у Израјљу, те
идете да питате Велзевула бога у Ака-
рону?

4. А за то овако вели Господ: не ћеш
се дигнути с постеле на коју си легао,
нећеш бити умријети. По том отиде Илија.

ДРУГА КЊИГА О ЦАРЕВИМА. ГЛ. 1. 2.

5. А слуге се вратиле к Охозии, и
он им рече: што сте се вратили?

6. А они му рекосе: срете нас један
човјек, и рече нам: идите, вратите се
к цару који вас је послао, и реци те му:
овако вели Господ: еда ли нема Бога
у Израјљу, те шаљеш да питаш Вел-
зевула бога у Акарону? За то не ћеш
се дигнути с постеле на коју си легао,
нећеш бити умријети.

7. А он им рече: какав бјеше на очи
тај човјек који вас срете и то вам рече?

8. А они му одговорисе: бјеше сав
космат и ованс кожницима појасом. А
он рече: то је Илија Тесвићанин.

9. Тада посла к њему педесетника
с његовом педесеторницом; и он отиде
к њему; и гле, он сјеђаше на врх горе;
и педесетник му рече: човјече Божји,
цар је заповједио, сиђи.

10. А Илија одговарајући рече педесет-
нику: ако сам човјек Божји, нека
сиђе отањ с неба и пождаре тебе и твоју
педесеторицу. И сиђе отањ с неба и
пождарије њега и његову педесето-
рицу.

11. Опет посла к њему Другога педесет-
ника с његовом педесеторницом, који
проговори и рече му: човјече Божји,
цар је тако заповједио, сиђи брже.

12. А Илија одговори и рече им: ако
сам човјек Божји, нека сиђе отањ с не-
ба и пождаре тебе и твоју педесетори-
цу. И сиђе отањ с неба и про-
ждарије њега и његову педесеторицу.

13. Тада опет посла трећега педесет-
ника с његовом педесеторницом. А овај
трећи педесетник кад дође, клече на
кољена своја пред Илијом, и молећи
га рече му: човјече Божји, да ти је
Друга Душа моја и душа ове педесето-
рице, сауша твојих.

14. Ето, сишао је отањ с неба и про-
ждарије прва два педесетника с њихо-
вом педесеторницом; али сада да ти је
Друга Душа моја.

15. А анђео Господњи рече Илији:
иди с њим, и не бој га се. И уста Или-
ја и отиде с њим к цару.

16. И рече му: овако вели Господ:
за то што си слао посланике да пита-
ш Велзевула бога у Акарону како да
нема Бога у Израјљу да би га питао,
не ћеш се дигнути с постеле на коју
си легао, него ћеш умријети.

17. И умрије по ријечи Господњој,
коју рече Илија, а на његово се мјесто
зацари Јорам Друге године царовања
Јорама сина Јосафатова над Јудом, јер
он нема сина.

18. А остала дјеца Охозиина што је
чинило, нијесу ли записана у дневнику
царева Израјљевих?

19. А кад Господ шаље узети Илију у ви-
хору на небо, пођоше Илија и Јелсије
из Гадгала.

20. И рече Илија Јелсију: остани ти
овдје, јер мене Господ шаље до Вети-
ла. Али Јелсије рече: тако жив био
не ћу те оставити. И дођоше у Ветил.
3. Тада дођоше к Јелсију синови
пророчи који бијаху у Ветилу, и ре-
коше му: знаш ли да ће данас Господ
узети господара твојега од тебе? А он
рече: знам, мучите.

4. Опет му рече Илија: Јелсије, оста-
ни ти ту, јер ме Господ шаље у Јеру-
салон. А он рече: тако жив био Господ
и тако жива била душа твоја, не ћу те
оставити. Тако дођоше у Јерихон.

5. А синови пророчи који бијаху у
Јерихону приступише к Јелсију, и ре-
коше му: знаш ли да ће данас узети
Господ од тебе господара твојега? А
он рече: знам, мучите.

6. Опет му рече Илија: остани ти ту,
јер ме Господ шаље на Јордан. А он
рече: тако жив био Господ и тако била
жива твоја душа, не ћу те оставити.
7. И педесет људи између синова про-
рочких отидоше и стадоше према њи-
ма из Далмана, а они обојица оставише
се код Јордана.

8. И узе Илија плашт свој, и савив
га удари њим по води, а она се расту-
пи тамо и амо, те приђебоше обојица
сухим.

9. А кад приђебоше, рече Илија Је-
лсију: ишти шта хоћеш да ти учи-
ним, докле се нијесам узео од тебе. А
Јелсије рече: да буду два дјетла ду-
ха твојега у мене.

10. А он му рече: заискао си тешку
ствар; али ако ме видиш кад се узем
од тебе, биће ти тако; ако ли не ви-
диш, не ће бити.